Regd. No 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 337

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:
Mahamahimopadhyaya
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா கிடையாது. ஜீவியச் சந்தா ரூ. 25

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1976 ஜூலை, ஆனிமீ

பரமபதித்தருளின முதலியாண்டான் ஸ்வாமியைப்பற்றி

ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருக்கல்யாண குணநிசயங்களைப்பற்றி அடியேன் ஐந்தாறு சுலோகங்கள் பரக்க விஜ்ஞாபித்து உரையுடன்வெளியிட்டிருந்தாலும் அவ்வளவில் த்ருப்தி பெறுமல் விடுதியாகச்சில விஜ்ஞாபனங்கள் செய்கிறேன் எனது மனச்சாந்தியின் பொருட்டு...ஸ்ரீஸ்வாமி மஹாதேஜஸ்வியாக விளங்கினவர். ஸௌலப்ய ஸௌசீல்ய நிதியாகவும் விளங்கினவர். ஸ்ரீரங்கத்திலும் திருநாராயணபுரத்திலும் இரண்டு ஸந்தர்ப்பங்களில் ஸ்ரீஸ்வாமியோடு நெருங்கிப் பழகவும் விரிவாக வார்த்தையாடவும் நேர்ந்தது. ஸ்ரீஸ்வாமி ஆசார்யபுருஷர்களில் தலைவராயிருக்கச் செய்தேயும் அபிமானலவலேசமுமில்லாதவராய் புன்முறுவல்பூத்த திருமுக மண்டலத்துடன் ம்ருதுமதுரமாக உரையாடும் பரிசை அடியேன் எந்த ஆசார்ய புருஷரிடத்திலும் கண்டிலேன். ஸ்ரீஸ்வாமியை நீறுபூத்த நெருப்பு என்றே அடியேன் எண்ணினேன். ஸ்ரீரங்கத்தில் சித்திரைத்திருநாள் (சைத்ர ப்ரஹ்மோத்ஸவம்) நடைபெறும் ஸமயத்தில் அடியேன் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் விடைகொண்டு பத்துநாளுமிருந்து அநுபவித்தேன். [அப்போது ஸ்ரீ முதலியாண்டான் ஸ்வாமியும் அங்கே எழுந்தருளியிருந்து நியதமுமத்தாணிச் சேவகம் செய்தருளுகிறார்.] அவ்விடத்து ப்ரஹ்மோத்ஸவங்களில் என்ன வழக்கமென்றால், நம்பெருமாள் திருவீதிப் புறப்பாடுகண்டருளி உள்ளேயெழுந்தருளினபின் இயல் கோஷ்டியையும் வேதபாராயண கோஷ்டியையும் உடனே சாத்துவதில்லை; பெருமாள்வாஹன மண்டபத்தில் படிகளைவதற்காக எழுந்தருளியிருக்குமளவும் ஸேவித்துக்கொண்டேயிருந்து, கார்த்திகை கோபுரவாசலுக்குள்எழுந்தருளினபின்பே சாத்துவது வழக்கம்.

பெருமாள் வாஹனமண்டபத்திலெழுந்தருளி யிருக்கும்போது இயல் கோஷ்டியார் அதனெதிரே நின்றுகொண்டே திருவந்தாதி ஸேவிப்பர்கள்; வேத கோஷ்டியார் உள்ளாண்டாள் ஸந்நிதிக்கெதிரே உட்கார்ந்துகொண்டே பாராயணம் செய்வது வழக்கம். அடியேன் கோயில் ப்ரஹ்மோத்ஸவங்களுக்கு விடைகொள்வது வேதபாராயணத்திலாசையினாலாதலால் அந்தகோஷ்டியில்தான் அந்வயித்திருப்பேன். (சித்திரைத்திருநாளில்)ஒருநாள் ஸ்ரீஸ்வாமி வாஹனமண்டபத்திற்கெதிரே இயல்ஸேவித் தருளாநின்றார்; அடியேன் வேதகோஷ்டியில் இருந்து கொண்டு பாராயணம் செய்துவருகிறேன். ஸ்ரீஸ்வாமி இயல் கோஷ்டியிலிருந்து ஒரு சிஷ்யப் பிள்ளையையிட்டு அடியேனைத் தம்மிடம் அழைத்துவர நியமித்தருளினார். எழுந்து விடைகொண்டேன்; என்ன நியமனம்? என்று கேட்டேன்; "வேத பாராயணத்தைத் திருவீதிகளிலும் வெளிமண்டவப் படிகளுக்கெழுந்தருளும் ஸந்தர்ப்பங்களிலும் அநுபவிப்பது போதுமே; இங்கே ஸேவிக்கிற ஸ்வல்பகாலத்திலாவது தேவரீருடைய திருமிடற்றோசையை நம் அரங்கன் திருச்செவிசாத்தியருளலாகாதோ?" என்று ஸாதித்து அவ்வளவோடு நில்லாமல் "இந்த கோஷ்டியார் அனைவரும் ஆசையோடு பிரார்த்திக்கிறார்கள், அடியேனும் விரும்பி வேண்டுகிறேன்" என்று புன்முறுவலோடு ஸாதித்தருளினார்.

அந்த ஸமயவிசேஷம் நினைவுக்கு வரும்போதெல்லாம் இன்றைக்கும் அடியேன் கண்பனிசோர நிற்பேன். திருவாய்மொழியில் (7—10—5) *பலரடியார்முன்பருளிய* என்றவிடத்துக் கூரத்தாழ்வானைதிஹ்யத்தையும் நினைத்து உருகிநிற்பேன். ...அந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமியின் அந்தப் பேரருள் நிரப்பிய நியமனத்தைச்

[இதன் தொடர்ச்சி ராப்பர் மூன்றாவது பக்கம் பார்க்க.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—337

ஆசிரியர்:
மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29 | நளஸ்ரீ ஆனி மாதம் 10—7—76 | ஸஞ்சிகை 1

ஸ்ரீராமாநுஜனுக்குப் புத்தாண்டு பிறப்பு

அன்பர்களே! அன்புமிக்க விண்ணப்பங்கள்.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு இருபத்தெட்டாவது பிராயப் பூர்த்தியைச் சென்றவிதழில் அறிந்தீர்கள். இப்போது இருபத்தொன்பதாவது பிராயத்தில் அடிவைக்கின்றபடி. இதகாறும் இதன் வாழ்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அருள் புரிந்துவந்த பகவத்பாகவதோத்தமர்கள் அவ்வருளை மேன்மேலும் தழைத்தோங்கச் செய்வர்களென்பதில் ஐயமில்லை யெனினும் புருஷார்த்தமாகைக்காகப் பிரார்த்திக்கிறோம். முன்னிலும் விஞ்சிய திருவருளை வேண்டுகிறோம். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சில விஷயங்கள் விண்ணப்பஞ்செய்யலாகிறது.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பிரசுரிக்கத் தொடங்குவதற்குமுன்னே ஏழெட்டுவருஷகாலம் அம்ருதலஹரி யென்னும் மாதப் பத்திரிகை நடத்திவந்தோம். அப்போது வைதிகமநோஹரா என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத—மாஸிக பத்ரிகையும், (ஸ்ரீ ராமாநுஜபத்ரிக) என்கிறதெலுங்கு மாதாந்தப்பத்திரிகையும் பிரசுரம் செய்யத் தொடங்கி அவையிரண்டையும் இருபத்தெட்டு வருஷகாலம் பிரசுரித்து வந்தோம். 1975ம் வருஷத்திலும்

சில மாதங்கள் வரைக்கும் அவை நடந்து வந்தன. அச்சுக்கூடத்தின் ஸௌகரியக் குறைவினாலும் நம்முடைய உடல்நலக்குறைவினாலும் அவற்றை நிறுத்த நேர்ந்தது. ஆனாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையை அறவே நிறுத்த மனமில்லாமையினால் நேற்று தை மாதத்தில் வைதிக மநோஹரா‌வை மீண்டும் பிரசுரிக்கத் தொடங்கினோம். "இனி மாதந்தோறும் தவறாது நடைபெறும்" என்றும் அதில் எழுதியிருந்தோம். ஆனாலும் தொடர்ந்து நடத்த ஸௌகரியமேற்படவில்லை. பச்சிம கோதாவரி ஜில்லாவில் பெண்டபாடு என்னுமூரில் (ஸ்ரீவைஷ்ணவபத்ரிக) என்னும் பெயரால் தெலுங்கு பாஷையில் மாதாந்தப்பத்திரிகை நீண்டகாலமாக நடந்து வருகின்றது. நம்முடைய ஆந்திரபாஷா வியாஸங்களை யெழுதி ஒரு ஸம்வத்ஸர காலமாக அப்பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வருகிறோம், அதில் நியதமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸங்களைப் பற்றிக் கேளீர்.

மைஸூர் மஹாநகரத்தில் ஸ்ரீமான் K. N வரதராஜய்யங்கார் என்கிற பண்டிதரால் ஸுதர்மா என்கிற தினசரி ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையொன்று ஐந்தாறு வருஷகாலமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதன் உருவம் சிறிதேயானாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தினசரி பத்திரிகையொன்று நடந்து வருவது அருமை யல்லவா? ஏறக்குறைய ஒரு வருஷகாலமாக நமது ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸங்கள் இப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஸ்ரீராமாயண மதுரார்த்தபிந்து: என்னும் வியாஸத்தை இதில் ஏழெட்டு மாதகாலம் தொடர்ந்து பிரசுரிக்க உதவிவந்தோம். அது, சென்ற மே மாதம் முதலில் முடிவு பெற்றது. அதற்கடுத்தபடியாக ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிக வைபவம் என்கிற வியாஸம் வழங்கினோம். அது (தினப்படியாக) ஒரு மாஸகாலம் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்து ஜூன்மாதமுதலில் முடிவுபெற்றது. அந்த வைபவத்தின் அநுபந்தமாகவே ஸ்ரீதேசிக திவ்யஸூக்திரஸாநுபவம்: என்கிற இரண்டாம் பகுதி பிரசுரமாகி வருகின்றது. இதன் பிரமேயமென்னவென்றால், ஸ்ரீதேசிக னுடைய யாதவாப்யுதயாதி காவியங்களிலும் யதிராஜஸப்ததி முதலிய ஸ்தோத்ர நூல்களிலும் மற்றும் ஸ்தோத்ர பாஷ்ய கீதாபாஷ்யதாத்பர்ய சந்த்ரிகாதிகளிலும் சில அபூர்வரஸாநுபவப்ரணாளிகள் காட்டுதலாம். சிலவிடங்களில் பாடசோதனம்; பலவிடங்களில் ஸ்வரஸார்த்தங்கள் காட்டுதல்......இப்படியாகவுள்ளது.

இதை பெங்களூர் மைஸூர் மண்ட்யா ப்ராந்தங்களிலுள்ள ரஸிக பண்டிதர்கள் கண்டு உகந்து அநுபவித்து வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டினர் பலர் "இவ்விஷயங்கள் தமிழ் பாஷையிலும் வெளிவந்தால் நன்றாயிருக்குமே" என்று நமக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளிவந்தேயுள்ளனவென்றும். எல்லாவிஷயங்களையும் ஒரேயிடத்தில் காண்பதரிதென்றும் பல வருஷத்துப் பத்திரிகைகளைத் தேடியெடுத்துக் காணவேண்டியதாகுமென்றும் அவர்களுக்குத் தெரிவித்தோம். பலருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இவ்வோரிதழில் ஒன்று சேர்த்து வெளியிடுகிறோம். முதலில் யதிராஜஸப்ததியைக் கொள்வோம்.

யதிராஜஸப்ததியில் முக்கியமான சில ரஸாநுபவங்கள்.

யதிராஜஸப்ததியின் முடிவில் "கரதலாமலகீக்ருத" இத்யாதிச்லோகத்தில் ஸந்கதா: என்பது பாடமேயல்லது ஸந்பதா: என்பது பாடமன்று. ஸத்கதையாவது

சிறந்த ஐதிஹ்யங்கள். இந்த ஸப்ததியில், பலச்லோகங்களில் சிறந்த ஐதிஹ்யங்கள் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாம்படி ஸ்வாமிதேசிகன் செய்தருளியிருப்பதனால் அதைக் காட்டினபடி. ஸந்பதா: என்கிறபாடம் ஒருபடியாலும் சேராது. அடுத்த விசேஷணம் *ச்ருதி வதம்ஸித ஸுந்ருதலோக்தய:* என்பது. இங்கு ச்ருதி யென்பதற்கு வேதமெனகிற பொருள் முக்கியமன்று காது என்கிற பொருளே முக்கியம். பல மெய்யுரைகளைக் கர்ணபரம்பரையாகக் கேட்டவர்கள் என்றபடி. ''யதிபுரந்தரஸப்ததிஸாதரா:'' என்பது விசேஷ்யபதமாதலால் இந்த ஸப்ததியை ஆதரித்து ஓதுமவர்கள் நல்ல ஐதிஹ்யங்களைக் காதலாபலையாகக் காண்பர்கள், இதிலிருந்து பல மெய்யுரைகளைப் பெரியார் எடுத்துக்கூற, காதுகுளிரக் கேட்பர்கள் என்றபடி. *ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:* என்பதிலே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் யாதவப்ரகாசரை உஜ்ஜீவிப்பித்த ஐதிஹ்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. *வந்தே தம் யமிநாம் துரந்தரமஹம்* என்றச்லோகத்தில் *தத்தம யேந தயாஸுதாம்புநிதிநா பீத்வா விசுத்தம் பய: காலே ந: கரிசைலக்ருஷ்ணஜலத: காங்க்ஷாதிகம் வர்ஷதி* என்றதில் எம்பெருமானார் சாலக்கிணற்றினின்று நித்யம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டிருந்த ஐதிஹ்யம் பெரியார் எடுத்துக்கூறக் கேட்கலாகிறது. ஸப்ததியின் தொடக்கத்திலேயே கேளீர்;

[*விகாஹே யாமுநம் தீர்த்தம்...யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:*] ஆளவந்தார் விஷயமான இந்தஸ்துதிபத்யத்தில் *யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:* என்றதில் குருகை காவலப்பனிடத்து நிகழ்ந்த மிகவற்புதமான ஓர் ஐதிஹ்யம் காட்டப் படுகிறது. 'குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யோகரஹஸ்யம் பெறக்கடவீர், என்று மணக்கால் நம்பி முன்பு நியமித்திருந்ததை நினைத்த ஆளவந்தார். அப்பன் யோகத்திலேயெழுந்தருளி யிருக்குமிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச் செல்ல, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச் சுவரிலே யோக நிரதராய் எழுந்தருளி யிருக்க, அப்போது அவருக்கு ஸமாதி பங்கம் பண்ணவொண்ணாதென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும் திரும்பிப் பார்த்து 'இங்குச் சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?' என்று கேட்க, உடனே ஆளவந்தார். அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவரீருக்குத் தெரியாத படி பினனேநிற்க, தேவரீர் அறிந்தது எங்ஙனே? என்ன, அதற்குக் குருகை காவலப்பனருளிச்செய்த வார்த்தை:—எம்பெருமானும் நானுமாக அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியணைத் தாலும் அவளது முகத்தையும் பாராத ஸர்வேச்வரன் என் கழுத்தையமுக்கி நாலு மூன்று தரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான்: அப்படி அவன் பார்க்கும் போது சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்திருக்கவேண்டும் என்றிருந்தேன் காணும் என்றார். [ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப்படும். ஆழ்வார் பக்கலில் எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ கடாக்ஷம் அவர்க்குப் பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இங்கு அறியத்தக்கது].

இவ்வைதிஹ்யம் திருவாய்மொழியில் (2—6—2.) *எங்கும் பக்கநோக்கறி யான் என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே* என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரத்தில்

விஸ்தரேணவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் இருபத்துநாலாயிரத்தில் ஸங்க்ரஹேணவும் ஸேவிக்கத்தக்கது. தேசிகன் காலத்தில் ஈட்டுக்கு ப்ரசாரமில்லாமை யினால் இருபத்துநாலாயிரத்தில்தான் ஸ்வாமி ஸேவித்ததென்க. கர்ணபரம்பரயா ச்ரவணமுமொன்றுள்ளதே. ''க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:'' என்பதற்கு *ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையையும் பொருளாகக் கூறுவதுண்டு; ஸ்தோத்ரரத்னவ்யாக்க்யாநமுகேந யாமுநமுநேள க்ருதாதரஸ் ஸ இதி. இது நிற்க. முந்தின அர்த்தம் பரமபோக்யம்,

யதிராஜஸப்ததியில் ஐம்பத்துநான்காம் சுலோகம்
யதாபூதஸ்வார்த்தா யதிந்ருபதிஸூக்திர் விஜயதே.

இதில் ''கௌதஸ்குதகலஹ கோலாஹலஹத த்ரிவேதீ நிர்வேதப்ரசமந விநோதப்ரணயிநீ* என்றவிடத்தில் 'த்ரிவேதீ' என்பதற்கு ருக்யஜுஸ்ஸாமங்க ளாகிற மூன்று வேதங்களென்று அர்வாசீநர்கள் கூறும் பொருள் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதது. உண்மைப்பொருள் கேண்மின். த்ரயாணாம் வேதாநாம் ஸமாஹார:— த்ரிவேதீ என்கிற ஸமாஸத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லை. மூன்று வேதங்களாவன—மூன்று ச்ருதிகள். பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி கடகச்ருதி— என்னுமிவையே அவை. *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:* *த்வா ஸுபர்ணா* இத்தியாதிகள் பேதச்ருதிகளெனப்படும். *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* *ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்* *தத் த்வமஸி* இத்தியாதிகள் அபேதச்ருதிகளெனப்படும். *யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்......யஸ்யாத்மா சரீரம்* இத்யாதிகள் கடக ச்ருதிகளெனப் படும். அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளுக்கு க்ஷதியை விளைத்தார்கள் த்வைதிகள் அபேத ச்ருதிகளுக்கு க்ஷதியை விளைத்தார்கள், இவ்வுபயரும் கடகச்ருதிகளுக்கு அத்யந்தக்ஷதியை விளைத்தார்கள். யதிந்ருபதிஸூக்தியானது கடகச்ருதியைக் கொண்டு பேதச்ருதியையும் அபேதச்ருதியையும் விரோதலவலேசமுமின்றிக்கே ஸமந்விதமாக்கினபடியாலே ஒரு ச்ருதியையும் க்ஷதமாக்காமலே வெற்றிபெற்ற தாயிற்று. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் (2-94) மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேதச்ருதி:* என்கிற சுலோகத்தினால் ஸ்வாமிதாமே இவ்வர்த்தத்தை விளக்கி யருளினபடியால் *த்ரிவேதீநிர்வேத ப்ரசமநம் ஏவம்விதமாகத்தான் ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதமென்பதை நிர்மத்ஸரர்களான ப்ராமாணிகர்கள் இசைந்திடுவர்கள். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார—ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில் *யத்யேதம் யதிஸார்வ பௌமகதிதம்... *இத்யாதி ச்லோகரத்நமருளிச்செய்த ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்கு வேறுவகையான அர்த்தம் அபிமதமாவதற்கிடமில்லை.

ஸப்ததியிலேயே அறுபத்துநான்காவது சுலோகம் 'லிப்ஸே லக்ஷ்மணயோகிந: பதயுகம்* என்கிற ச்லோகரத்னம் ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்னுந் திருநாமத்தை விவரிக்க அவதரித்தது. அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் பர்யாயோக்த மென்பது ஓர் அலங்காரம். *பர்யாயோக்தம் து கம்யஸ்ய வசோ பங்க்யந்த ராச்ரயம்* என்று தல்லக்ஷணமுக்தம். *நமஸ் தஸ்மை க்ருதௌ யேந முதா ராஹுவதூகுசௌ* என்பது அதற்கு லக்ஷ்யம். அறிவிக்கவேண்டிய அர்த்தத்தை நேர்கொடு நேரே அறிவியாமல் ஒரு விலக்ஷணபங்கியாலே வாக்விந்யாஸம் பண்ணி அதன்மூலமாக [சமத்காராதிசயம் பொலிய] அறிவிப்பது பர்யாயோக்தாலங்காரம்.

ப்ரக்ருத ச்லோகரத்னத்தில் — ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் கிடாம்பியாச்சானை மாஹாநஸிகராகக் கொள்வதற்குமுன்பு மாதுகரம் (பிக்ஷை) பண்ணியன்றோ போந்தது. அப்போது திருப்பாவையநுஸந்தானம் செய்து கொண்டெழுந்தருளினமையால் திருப்பாவைஜீயரென்கிற வ்யபதேசம் ஸ்வாமிக்கு ப்ரஸித்தமாயிற்று. அதுதன்னை இந்த ச்லோகரத்னத்தினுல் தெரிவிக்குமழகு பாரீர், யதிகள் பிக்ஷாபர்யடநகாலத்தில் பாதுகை சாத்திக்கொண்டே யெழுந்தருளவேணுமென்பது நிர்விவாதநியதம். ஆனுல் எம்பெருமானுர் பிக்ஷாகாலத்தில் பாதுகை சாத்திக்கொள்ளவில்லையென்பதை இதில் பூர்வார்த்தத்திலும் உத்தரார்த்தத்திலும் அதிசமத்காரமாகவும் அற்புதமாகவும் காட்டியருளியுள்ளார். (1)'ரத்த்யாபராகச்சடாரக்ஷாரோபணேத்யாதியாலே திருவீதிப்புழுதிகள் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே படிந்துள்ளமை காட்டப்பட்டது. (2) ☼ஸமுத்ராம்பரா பத்மமகரீ முத்ராம் பிபராஞ்சக்ரே☼ என்பதனுல் திருவீதிகளில் ஸ்வாமி திருவடிகள் புழுதிபடும்படி நடந்தனவென்பது காட்டப்பட்டது. ஆக இவையிரண்டாலும் பிக்ஷாகாலத்தில் ஸ்வாமி திருவடிநிலை சாத்திக்கொள்ளவில்லையென்கிற ஒரு அர்த்தமே பெறுவிக்கப்பட்டது. பிக்ஷாயாம் ஆவச்யகமான பாதுகாதாரணம் ஏன் வர்ஜிக்கப்பட்டதென்று கேட்கவேணும்; திருப்பாவையநுஸந்தானத்திற்காக வர்ஜிதம் என்று விடையிறுக்கவேணும் — என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம். இங்ஙனே விவக்ஷையில்லையென்ருல் இந்த ச்லோகரத்னமே நிரர்த்தகமாகும் இதி ஸம்க்ஷேப:

யதிராஜஸப்ததி—ச்லோ. 44ல் பாடபரிஷ்காரம்

ஸப்ததியில் ''ஸ்தவிரநிகமஸ்தோமஸ்தேயாம்'' என்கிற நாற்பத்துநான்காம் சுலோகத்தில் உத்தரார்த்தம் —☼ரஸபரிமளச்லாகா கோஷஸ்புடத்புடபேகநம் லவணவணிஜ: கர்ப்பூரார்க்கம் கிமித்யபிமந்வதே☼ என்னும் பாடமாக வழங்கி வருகின்றது. இதில் கர்ப்பூரார்க்கமென்கிற பாடம் அநந்விதமானது. கற்பூரத்தின் விலை என்பது இதன் பொருள். ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் விலையில் அந்வயிக்க ஔசித்யமில்லையென்பது ஸர்வவிதிதம். சுவையையும் நறுமணத்தையும்பற்றிய ச்லாகை கற்பூரத்திற்குள்ளதேயன்றி கற்பூரத்தின் விலைக்கு உள்ளதன்று. இந்தபாடம் பொருந்துமானுல் ''உமாஸுதம் சோகவிநாசகாரணம் நமாமி விக்நேச்வரபாதபங்கஜம்'' என்கிற சுலோகமும் பொருந்தும். கருப்பூரத்துக்கு உள்ள சுவையும் மணமும் கருப்பூரத்தின் விலைமேல் ஏற்றிக் கூறப்படுவது உபசாரவழக்கு—என்பர் சிலர், விக்னேச்வரனுக்குள்ள உமாஸுதத்வம் தத்பாதபங்கஜத்தில் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றதென்பவர்களுக்குத் துணைவரே. ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ரஸம்மதமேயென்பதுண்டு; பேதஸம்பந்தேந அந்வயிக்குமிடங்களில் தவிர அபேதஸம்பந்தேந அந்வயிக்க வேண்டுமிடங்களில் அது மநஸாபி நினைக்கத்தக்கதன்று. விசேஷணம் விசேஷ்யததில் அபேதஸம்பந்தேநைவ அந்வயிக்குமாதலால் இங்கு ஏகதேசாந்வயம் ஸர்வாத்மநா அஸங்கதமேயாகும். தவருன பாடம் தவம்புரிந்தாலும் ஸமர்த்திக்கப்போகாது. அமரகோசத்தில் ''மதல்லிகா மசர்ச்சிகா ப்ரகாண்டம் உத்க தல்லஜௌ, ப்ரசஸ்தவாசகாந்யமூநி'' எனப்பட்டது. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ''அநுமணிமகரோத்கௌ ரங்கதுர்ய—

அம்ருதாப்தே:'' என்றருளிச்செய்தார். இங்கு உத்கசப்தம் ச்ரேஷ்டமென்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டது. தேசிகன் பெரும்பாலும் பட்டர் ப்ரயோகங்களையடியொற்றியே ப்ரயொகிப்பவராதலால் ''கர்ப்பூரோத்கப்'' என்றருளிச் செய்திருந்தார். சிறந்த கற்பூரமென்றபடி. தத்துவமுணராதவர்கள் என்றைக்கோ கர்ப்பூரார்க்கமென்று பாடத்தை மாற்றினர்கள். அந்தோ! அது அந்த பரம்பரையாய் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை நாம் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னமே உலகுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறோம். சில க்ருஹீதக்ராஹிகள் தவிர விவேகிகள் யாவரும் கர்ப்பூரோத்கமென்று பதிப்பித்தும் அநுஸந்தித்தும் வருகிறார்கள். ... *

வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் பதினெட்டாம் சுலோகம்

மோஹாந்தகாரவிநிவர்த்தநஜாகரூகே

இந்த ச்லோகத்தில் ''த்வத்தேஜஸி த்விரதசைலபதே! விம்ருஷ்டே ச்லாக்க்யேத ஸந்தமஸபர்வ ஸஹஸ்ரபாநோ:'' என்ற உத்தரார்த்தத்தின் சுவைமிக்க உண்மைப் பொருளையுரைக்கக்கேளீர். தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸை நோக்குமிடத்து ''ஸஹஸ்ரபாநோ: ஸந்தமஸபர்வ ச்லாக்க்யேத'' என்று மூலமுள்ளது, ஸஹஸ்ரபாநுவென்று ஸூர்யனுக்குப்பெயர். ஸந்தமஸபர்வ என்று அமாவாஸ்யைக்குப் பெயர். (ஸஹஸ்ரபாநோ:) என்பது பஞ்சமியேயொழிய ஷஷ்டியன்று. பலரும் ஷஷ்டியென்று மயங்கி, தங்கள் மனத்துக்கே இன்னதென்று விளங்காதபடி உரைக்கின்றார்களந்தோ! சிலர் பஞ்சமியென்றுகொண்டும் உண்மைப்பொருளுணர்ந்திலர். ஆசிரியர்க்கு விவக்ஷிதமான கருத்தை விவரிக்கின்றேன். ஸூர்யனிற்காட்டில் அமாவாஸ்யை கொண்டாடப்படும் என்பது சப்தார்த்தம். இதன் கருத்து ஏதென்னில்; கேளீர். ஒரு வித்வத்ஸதஸ்ஸில் பிரசண்டபண்டிதரொருவர் பேசுகிறார். அவர்பக்கத்தில் அல்பச்ருதரான பண்டிதம் மந்யரொருவர் இருக்கிறார். 'நமக்கு ஒன்றும் தெரியாது; நாம் யதாஜாதர்கள்' என்று தங்களுடைய ஜ்ஞானலவலேச சூந்யதையை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களும் அங்குள்ளார்கள். ஆக, ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படியான யதார்த்தபண்டிதரொருவர், அல்பஜ்ஞனை பண்டிதம்மந்யனொருவன், ஒன்றுமறியாத யதாஜாதனொருவன்—என்று இம்மூவரை மனத்தில் கொள்ளுங்கள். ஸர்வஜ்ஞவித்வான் பேசும்போது பண்டிதம்மந்யனை அல்பஜ்ஞன் வாய்மூடியிருக்கமாட்டாமல், தன்னையும் தத்துல்ய பண்டிதனென்று பிறர் நினைக்கவேணுமென்னுமாசையினாலும், வாளாவிருந்தால் தன்னை அஜ்ஞனாக நினைத்துவிடுவர்களென்னுமத்தாலும் இடையிடையே தான் குசோத்யங்கள்பண்ணி உடனுக்குடனே பங்கப்படுகிறான். யதாஜாதர்களாயிருக்கிற மற்றையோர்கள் உள்ளபடி தங்களை அறிவிலிகளாகவே நினைத்திருப்பதனால் வாய்மூடியேயிருந்து பங்கப்படாதிருக்கின்றனர். பண்டிதம் மந்யன் பங்கப்படுவதற்கு ஹேது ஸ்வல்பஜ்ஞானமுடைமை. யதாஜாதன் பங்கப்படாமைக்கு ஹேது ஜ்ஞானத்தின் அத்யந்தாபாவம். இதேபோல தேவப்பெருமாளுடைய மிகவுயர்ந்த தேஜஸ்ஸின் முன்னே ஸூர்யன் பங்கப்படுகிறான்; அமாவாஸ்யை பங்கமேதும் அடையாமலிருக்கின்றது. ஸூர்யன் பங்கமடைவதற்கு என்ன காரணம்? தன்னிடத்தில் ஸ்வல்ப தேஜஸ்ஸுடைமையே காரணம். அமாவாஸ்யை பங்கமடையாதிருப்பதற்கு எது காரணம்? தேஜஸ்ஸின் அத்யந்தா

பாவமே காரணம். ஆகவே அல்பதேஜஸ்கனான ஸூர்யனிற்காட்டிலும் தேஜஸ்ஸின் லவலேசமுமற்ற அமாவாஸ்யையே கொண்டாடப்படுவதாகின்றது என்றதாயிற்று. ச்லாக்யேத என்கிற க்ரியைக்கு இப்பொருள் தவிர மற்று எந்தப்பொருளிலும் பொருத்தம் காண இடமாது. தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின் உயர்த்தியைப் பூர்வார்த்தத்தில் இரண்டு விசேஷணங்கள் நிலை நாட்டுவதால் நான்காவது பாதத்தில் கூறிய விஷயத்திற்கு அவை உபபாதகங்களாயின. அப்பயதீக்ஷிதர் தாம் செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில் *பானுர் நிசாஸம்பவதங்க்ரிஸரோஜசோபாலோபாத்¤ இத்யாதி ச்லோகமிட்டிருப்பது இந்த ரஸ்யமாள தாத்பர்யத்தை உட்கொண்டேயாம். ... ... *

நியாஸதிலகத்தில் (ச்லோ. 21ல்) ¤பாடபரிஷ்காரம்.

¤அந்தோ நந்தக்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச! யத்வத் பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந, புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி: த்வத்ஸப்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகேந்த்ரோ தயாலு:.* என்றிருந்தபாடம் 'தேசிகோமே தயாலு:' என்று மாறுபட்டுள்ளது. உண்மைப் பாடத்தின் உபபத்தியை விவரிக்கக் கேண்மின். இந்த ச்லோகத்திற்கு அடுத்ததான ¤உக்த்யா தநஞ்ஜயவிபீஷண¤ இத்யாதி ச்லோகத்தில் 'லக்ஷ்மணமுநே:' என்று எம்பெருமானாருடைய நிர்தேசம் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அதற்குமுந்தின இந்த ச்லோகத்திலும் 'தயாலு: தேசிகேந்த்ர:' என்று அந்த எம்பெருமானாரே நிர்தேசிக்கப்படுகிறார். இந்த ச்லோகத்திற்கு அடுத்த ச்லோகமானது உபபாதகமென்பது முன்னம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. நாமெல்லாரும் பகவத் ப்ராப்தி பெறுவதற்கு எம்பெருமானாரே கடவர் என்கிற அர்த்தமே இவ்விரண்டு சுலோகங்களுக்கும் உயிரான விஷயம். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரிவிபாகாதிகாரத்தில் ¤அந்தோ நந்தக்ரஹணவசக:¤ என்னுமிந்த ச்லோகத்தைப் பூர்த்தியாக வெழுதி ''என்று ந்யாஸதிலகத்திலே சொன்னோம்,' என்றருளிச் செய்கிறார். அங்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள வாக்யங்கள் நல்ல தெளிவு பிறப்பிப்பன. முந்தின வாக்யமாவது—''ஒரு மலையில் நின்று ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹசரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்கனம்பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரம்'' என்பதாம். பிந்தின வாக்யமாவது—''ஏதேனுமொரு ப்ரகாரமாகவுமாம்: ஆரேனுமொருவர் அநுஷ்டிக்கவுமாம்; ப்ரபத்திக்கல்லது ஸர்வேச்வரன் பரமபுருஷார்த்தங்கொடுக்க இரங்கானென்றதாயிற்று'' என்பதாம்.

ப்ரக்ருதமான ¤அந்தோநந்தக்ரஹண¤ என்கிற ச்லோகத்தில் மூன்று பாதங்களில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் இடப்பட்டன. குருடனுக்குக் கண் தெரிந்தவன் வேணுமென்கிற ப்ரதமத்ருஷ்டாந்தத்தினால் தேசிகேந்த்ரருடைய ஜ்ஞானபூர்த்தி சொல்லிற்று. நொண்டிக்கு நாவிகனுடைய உதவிவேணுமென்கிற த்விதீயத்ருஷ்டாந்தத்தினால் ஆசாரபூர்த்தி சொல்லிற்று. இனி த்ருதீயத்ருஷ்டாந்தத்தினால் என்ன சொல்லப்படுகிறதென்று நோக்கவேணும். ஒரு மஹாப்ரபுவினிடத்தில் ஸேவை செய்த அமாத்யனுடைய ஸஞ்சித த்ரவ்ய

ராசியினுல் அவனுடைய புத்ரபௌத்ர நப்த்ரு பரம்பரைகள் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து வருவதுபோல—என்கிறஇந்த த்ருஷ்டாந்தம் எதற்காக இடப்பட்டது? ப்ரபுவின் ஸ்தானத்திலே ஸ்ரீரங்கநாதனும், அமாத்யனுடைய பதவியில் எம்பெருமானாரும், அபத்ய பரம்பராஸ்தானத்தில் அஸ்மதாதிகளும் கொள்ளப்பட்டா லொழிய இந்த த்ருஷ்டாந்தம் பொருந்தாதன்றோ. ரங்கட்ரபுவினிடத்தில் பகவத்ராமாநுஜரென்னும்ஸசிவர் ஸேவைசெய்து என்ன ஸம்பாதித்துச்சேமித்து வைத்தார்? என்று கேட்பார்க்கு விடை யிறுப்பதன்றோ அடுத்தச்லோகம். அதில் "லக்ஷ்மணமுநே: பவதா விதீர்ணம் வரம்" என்பது உயிரானது. முதலியாண்டான் பாசுரமாக முன்னேயெடுத்துக் காட்டினதில் எம்பெருமானரோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்த மின்றிக்கே அத்யந்த வ்யவஹித ஸம்பந்த முடையாரும் உத்தீர்ணராக முடியுமோ? என்கிற சங்கைதோன்ற அதற்குப் பரிஹாரமாகவன்றோ ¤புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:¤ என்கிற த்ருஷ்டாந்தமிட்டருளிற்று. இதில் (அவிதிதந்ருப:) என்கிற விசேஷணம் எதற்காக இடவேணும்? அஜஹல்லக்ஷணையினுலே (அவிதிநஸேவக;) என்று மன்றோ இங்குக்கொள்ளப்படவேண்டும். ராஜஸேவை செய்த அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார் உதாரனை ராஜாவையும் பார்த்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஸேவகனை அமாத்யனையும் பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லை. சேமித்துவைத்த பொருளினுலே அவிச்சிந்நபரம்பரையாய் ஜீவனம் நடை பெறுகிறது. அப்படியே எம்பெருமானர்கொண்ட வரத்தினுலே அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் உஜ்ஜீவனம் இடையருது நடந்து வருகிறது—என்பதே இங்கு ஆசிரியர்க்கு விவக்ஷிதமாதலால் (தேசிகேந்த்ரோ தயாலு:) என்கிற ப்ராசீந பாடமே பரிக்ராஹ்யம். உடையவர் தனியனில் ¤தயைகஸிந்தோ:¤ என்றதை நோக்கி (தயாலு:) என்றது.

திருவாய்மொழியில்¤வம்பவிழ்கோதைபொருட்டா¤என்ற பாசுரத்திற்கு தாத்பர்யரத்னவலியில் 'கோதார்த்தோக்ஷாவமர்தே' என்றவிடத்துப் பாடபரிஷ்காரம்.

தென்மொழியில் பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் என வழங்கும் ரீதியை ஸாமாந்ய நாமதேயம் விசேஷ நாமதேயம் என வடமொழியாளர் வழங்குவர். மாதர், மங்கை, மடந்தை, மின்னேரிடையாள், காவியங்கண்ணி என்றிப்படிப்ப பட்டசொற்கள் தென்மொழியில் பொதுப்பெயர்கள். சீதை, நப்பின்னை, தேவகி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் சிறப்புப்பெயர்கள். லலநா, வநிதா, ஸ்த்ரீ: என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் வடமொழியில் ஸாமாந்ய நாமதேயங்கள், ஸீதா, அஹல்யா, ருக்மிணீ என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் விசேஷ நாமங்கள். இத் தகைய விசேஷ நாமதேயங்களையிட்டு வரலாறுகள் சொல்லவேண்டுமிடத்து, தமிழர்கள் மட்டும் ஸாமாந்ய நாமதேயங்களை [அதாவது பொதுப்பெயர்களை] யிட்டும் சொல்லுவதுண்டு. இராமன் சீதையுடன் புறப்பட்டானென்று சொல்ல வேண்டுமிடத்து 'இராமன் மின்னேரிடையாளுடன் புறப்பட்டான் 'மன்னவன் கருங்குழலியுடன் புறப்பட்டான்' என்றிப்படிச் சொல்லுவதுண்டு. இங்கு 'மின்னேரிடையாள்' 'கருச்குழலி' என்ற சொற்களானவை பொதுவாக ஸ்த்ரீ களுக்கு வாசகங்களேயொழிய, சீதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. வைதேகி,

மைதிலி, சானகி என்றிப் படிப்பட்ட சொற்களே சீதைக்குச் சிறப்புப்பெயர்க ளாகும். வட நூலார் இத்தகைய சிறப்புப்பெயர்ச் சொற்களையிட்டே கவியியற்றுவர்கள். கதை சொல்லிக்கொண்டு போமிடங்களில் விசாரமில்லை.

ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் சிறப்புப்பெயர்களையிட்டுக் கூறுவது சிறுபான்மையாகவும், பொதுப் பெயர்களையிட்டுக்கூறுவதே பெரும்பான்மையாகவும் காணப்படும். இவ்விஷயத்திற்கு உதாரணங்காட்ட வேணுமேயானால் ஆயிரக்கணக்கான பாசுரங்கள் கிடைக்கும். விஷயம் நெஞ்சில் பதிவதற்காகச் சில உதாரணங்களே எடுத்துக் காட்டுவோம். “மானேய்நோக்கி மடவாளை மார்வில் கொண்டாய் மாதவா” (திருவாய்மொழி) “நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங் கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை யெம்மிராமாவோ!” (பெருமாள் திருமொழி) ‚வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணியும் நீயும் கல்லார்கடுங்கானந் திரிந்த’ (பெரியதிருமொழி) இப்பாசுரங்களைக் காணலாம். (1) மானேய் நோக்கி மடவாளென்பது ஸத்ரீஸாமான்யத்துக்குப் பொதுவாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்ற; ஆயினும் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிற வ்யக்திவிசேஷத்தை விவக்ஷித்து ‘மானேய்நோக்கி மடவாள்’ என்றார். (2) ‘நெய்வாய வேல் நெடுங்கண்ணேரிழை’ என்பதும் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுவாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் குலசேகராழ்வார் ஸீதாபிராட்டியாகிற வ்யக்தி விசேஷத்தை விவக்ஷித்து, *நெய்வாய வேல்நெடுங் கண்ணேரிழை* யென்றார். (3) *வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணி யென்பதும் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுவாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் திருமங்கையாழ்வார் ஸீதாபிராட்டியாகிய வ்யக்திவிசேஷத்தையே விவக்ஷித்து *வில்லேர் நுதல்வேல்நெடுங்கண்ணி யென்றார். கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பூதனையின் முலையுண்டகதை யொன்றுண்டு. இதனையருளிச் செய்யுமாழ்வார்கள் பூதனையின் பெயரையிட்டே சொல்வதுமுண்டு. அது சில விடங்களில். பலவிடங்களில் பொதுப்பெயரே காணப்படும். பெரிய திருமொழியில் *கண்சோரவெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை, மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய்* (7–4–1) என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். இவ்விடத்தில் ‘வெந்தழல்போல் கூந்தலாள்’ என்றது பூதனையை நோக்கியேயாம்; ‘முலையுண்ட’ என்று அடுத்து வரும்சொல் தொடரினால் இப்பொருள் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமே யல்லது இயற்கையாய் இச்சொல் பூதனையை யுணர்த்தமாட்டாது. திருவல்லிக் கேணிப்பதிகத்திலுள்ள *அந்தகன் சிறுவன்* என்கிற ஆறும்பாட்டில் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் த்ரௌபதியைப்பற்றிக் கூறுகின்றாராழ்வார். முதலடியில் ‘அணியிழை’ என்கிற சொல்லேயுள்ளது. மூன்றாமடியில் ‘சந்தமல் குழலாள்’ என்ற சொல்லேயுள்ளது. இவை ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுப்பெயர்களே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்குச் சிறப்புப்பெயரன்று ஆயினும் ஆழ்வார் இப்பொதுப் பெயர்களையிட்டே இங்கு த்ரௌபதியைக் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணபிரான் ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்காகப் பாரிஜாதாபஹரணம் செய்தருளினவாற்றைத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்யுமிடங்களில் பாரீர்: “மட்டவிழுங் குழலிக்கா வானோர்

காவின் மரங்கொணர்ந்தான்'' என்றும் ''மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டான்'' என்றுமருளிச் செய்கிறார். இவ்விடங்களில் 'மட்டவிழுங் குழலி' என்பதும் மாதர் என்பதும் பொதுப்பெயர்களேயன்றிச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. இராமபிரான் குஹப்பெருமாளோடு சீரணிந்ததோழமை கொண்டபோது பிராட்டியைக்காட்டி இவள் உன்தோழியென்று கூறியதைக் கூறுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் ''மானைமான மடநோக்கி யுன் தோழி'' என்றார். இங்கு 'மானைமான மடநோக்கி' யென்றது பொதுப்பெயரேயன்றி ஸீதைக்குச் சிறப்புப்பெயரன்று. திருவாய்மொழியில் ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை* என்ற பாசுரத்தில் கண்ணபிரான் விஷயத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட 'ஆயர் கொழுந்து'. என்னுஞ்சொல்லை அவ்வாழ்வார் தாமே *கூந்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்றன்னை* என்ற பாசுரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வாசகமாகப் பிரயோகித்தருளினர். இங்ஙனமெடுத்துக் காட்டப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். இப்படிப்பட்ட பிரயோகம் அருளிச் செயல்களில் மட்டுமேயல்ல: கம்பராமாயணம், அஷ்டப்பிரபந்தம் முதலிய தமிழ் நூற்களெல்லாவற்றிலும் யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும். இந்த ஸரணியானது தமிழ் நூல்களுக்கே அஸாதாரண மென்னலாம். ''அர்த்தாத் ப்ரகரணால்லிங்காத் ஔசித்யாத் அர்த்தநிர்ணய:'' என்று வட நூலார் காட்டிய வழியைக்கொண்டே பொருள் காண்கிறோம்.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தைக் கொள்வோம். கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளுங்காலத்து ஏழெருதுகளை வலியடக்கி, கும்பர் மகளான நப்பின்னையை மணம் புணர்ந்ததாக ஒரு சரித்திரமுண்டு. இதை ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி பேசியநுபவிப்பர்கள். அந்த நப்பின்னையையே பின்னையென்றும் வழங்குவர். [பின்னைமணாளனை, பின்னைதோள் மணந்த பேராயா!] அவளுக்கு வடமொழித் திருநாமம் நீளா என்பதாம். அது கூரத்தாழ்வானாலும் பட்டராலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் ''நீளா குலேந ஸத்ருசீ'' என்றது கூரத்தாழ்வான் திருவாக்கு: ''நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தம்'' இத்யாதியான திருப்பாவைத்தனியன் பட்டர் திருவாக்கு. அப்பயதீக்ஷிதரால் குவலயாநந்தத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ''பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராமி'' என்றவொருச்லோகத்திலும் நீளா என்கிற இத்திருநாமம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, எருதேழடர்த்து மணந்துகொள்ளப்பட்ட மனைவிக்கு நப்பின்னையென்பது தென்மொழித் திருநாமமென்றும், நீளா என்பது வடமொழித் திருநாமமென்றும் தேறி நின்றது ஆழ்வார்கள் எருதேழடர்த்த கதையைக் கூறுமிடங்களில் பெருப்பாலும் நப்பின்னையை வெளிப்படையாகக் கூருது பொதுப் பெயர்களாலேயே கூறியுள்ளார்கள். ''காம்பணைதோள்பின்னைக்கா ஏறுடனேழ் செற்றதுவும்'' ''பின்னைபொருட்டு ஆன்வென்றுனூர'' என்றிங்ஙனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகச் சிலவே 'மின்னினன்ன நுண்மருங்குல் வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்கா,மன்னுசினத்த மழவிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம்'' ''கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக, வன்தாள் விடையேழன்றடர்த்த'' ''பந்தணைந்த மெல்விரலாள் பாவை தன் காரணத்தால் வெந்திறலேறேழும் வென்ற வேந்தன்'' என்றிங்ஙனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகப்பல.

மேலேயெடுத்துக் காட்டியுள்ள பாசுரங்களில் நப்பின்னையினுடைய் சிறப்புப்பெயர் இல்லை, பொதுப்பெயரேயுள்ளது. ஆனாலும் எருதேழடர்த்தவாற்றைச் சொல்லி யிருக்கையாகிற ஸமபிவ்யாஹார பலத்தினால் நப்பின்னையென்கிற சிறப்புப் பொருள் கிடைத்தே தீருகின்றது. திருமங்கையாழ்வார் திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம், ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை' என்றருளி யுள்ளார். இங்கு 'ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை' என்பதற்கு—ஏழெருதுகளைக் கொன்றாயென்று பொருள்; அதற்குமுன்னேயுள்ள, அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம்' என்பதற்கு என்ன பொருளென்று விமர்சிக்கவேணும். அறுபதமென்று வண்டுக்குப் பெயர். வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற கூந்தல் என்றதாயிற்று. இச்சொல்தொடர் அன்மொழித்தொகை [பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம்] பெற்றது ஆதலால், வண்டுகள் முரலப்பெற்ற கூந்தலையுடையவள் என்று பொருள்பட்டு நிற்கும் எனவே, இது மாதர்க்குப் பொதுப் பெயராக நின்றது. பிரகரணம் நோக்கி 'நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக' என்று பொருள் கொள்ளக் குறையில்லை. இதை வடசொல்லால் மொழிபெயர்க்க வேணுமானால் வசநவ்யக்தி எப்படியிருக்க வேணுமென்பதை வித்வான்கள் அறிவார்கள். நீலா நிமித்தம் என்றோ, ஷட்பதஜங்க்ருத சிகுரசாலிநீநிமித்தம் என்றோ மொழிபெயர்க்க வேணுமேயல்லது வேறுவிதமாக மொழிபெயர்க்கலாகாதென்பது கல்வெட்டு. இப்படிதிருமங்கையாழ் வாருடைய திருவாக்கில் 'அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம்' என்று அவதரித்திருப் பதுபோல நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கிலும் "வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால் விடையேழு மடர்த்த" என்கிற பாசுரம் அவதரித்துள்ளது. சொல் வடிவத் தில் வாசியுள்ளதேயன்றிக் கருத்தில் சிறிதும் வாசியில்லை. நப்பின்னைக்காக எருதேழடர்த்த வாற்றையே இவ்வாழ்வாருமருளிச் செய்கிறார். நப்பின்னையை 'அறுபதமுரலும் கூந்தல்' என்ற சொல்தொடரால் திருமங்கையாழ்வார் குறித்தனர். அப்பிராட்டியையே நம்மாழ்வார் 'வம்பவிழ் கோதை' என்ற சொல்தொடரால் குறிக்கின்றனர். அங்கு எப்படி அன்மொழித் தொகையோ இங்கும் அப்படியே அன்மொழித்தொகை தான் [பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமே] இதை ஒருபோதும் மறக்க லாகாது நறுமணம் புறப்படுகின்ற பூமாலையை யுடையவள் என்பது சப்தார்த்தம். கோதையென்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்குப் பூமாலையென்பதும், கூந்தலென்பதும் பொருள். பூமாலை யென்கிற பொருளிலேயே பெரும்பான்மையான பிரயோகம் காண்கிறது. 'வம்பவிழ் கோதைபொருட்டா" என்பதற்குப் பொருள் பரிமள ப்ரசுரமான பூமாலையை யணிந்துள்ளவளுக்காக—என்றதாயிற்று. அவள் யாவ ளென்னில் நப்பின்னைப் பிராட்டியென்பது அர்த்தாத்ஸித்தம். திருவாய்ப்பாடியில் விடையேழடர்த்தது நப்பின்னைக்காகவேயன்றோ.

இனி 'வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா என்பதை வடமொழியில் மொழிபெயர்க்க வேணுமானால் எங்ஙனேயாகவேணுமென்பதை விவேகிகள் விமர்சிப்பது, கருத்து வகையில் நீளார்த்தம் என்றும், சொல் வடிவத்தின்மேல் 'ஸுரபிமால்யாலங் க்ருதலலநார்த்தம்' என்றும் மொழிபெயர்க்கலாமே யல்லது வேறுவிதமாக மொழி பெயர்க்கத் தகுதியில்லை. தேசிகன் கோதார்த்தமென்று மொழிபெயர்த்திருப்பதாக த்ரமிடோப நிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் பாடம் காண்கிறது. மூலத்தில்

கோதைபொருட்டா' என்றிருப்பதால் அதற்கு நேராக இங்ஙனே மொழி பெயர்த்ததில் என்னபிசகு? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்கள் என்ன ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றால், மூலத்தில் 'நங்கை பொருட்டா' 'மங்கை பொருட்டா' என்றிருந்தால் அதை நங்கார்த்தம். மங்கார்த்தம் என்று மொழி பெயர்த்துவிடலாமாவென்று ஆலோசிக்கவேண்டும்; இங்கு மூலத்திலுள்ள கோதையென்கிற தமிழச்சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? கோதா என்கிற வட சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று நன்கு விமர்சித்தால் கோதை பொருட்டா வென்கிற மூலத்திற்கும் (கோதார்த்த) என்கிற மொழிபெயர்ப்புக்கும் ஸமந்வய லேசமுமில்லையென்று எளிதிலுணர்வர்.

கோதா என்கிற வடசொல்லுக்கு மூலமான கோதையென்கிற தமிழ்ச் சொல் ஒன்று உண்டு; திருப்பாவையின் முப்பதாவது பாட்டிலும் நாச்சியார் திருமொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதிப் பாசுரங்களிலும் ஆண்டா ளுக்குத் திருநாமமாகக் கோதையென்கிற சொல் காணப்படுவதுண்டே, அதற்கும் கோதை என்கிற வட சொல்லுக்கும் நல்ல பொருத்தமுண்டு: அதை அபலபிக்கவில்லோம். அந்த மருமத்தைத் தனியே சில நூல்களில் விவரித்திருக்கி றேன்: கண்டுகொள்க. மஹா ஜ்ஞாதாவான தேசிகன் *கோதை பொருட்டா வென்கிற இவ்விடத்திற்கு கோதார்த்த என்று ச்லோகமிட்டதுபற்றி ஆராய வேணும். இந்த த்ரமிடோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளிக்கு அடியேன் தமிழுரை யெழுதிப் பலவாண்டுகட்கு முன்பே அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறேன்; எடுத்துப் பார்க்க. தேசிகனுடைய ஞானத்திற்குக் குறைகூற வொண்ணாது; இங்குப் பாடப் பிறழ்வு நேர்ந்திருப்பதாகக் கொள்வது தவிர வேறுபுகலில்லை. திருநாட்டிலிருந்து சிலவித்வான்கள் திரும்பி வந்தாலும் கோதார்த்த மென்பதை ஸமர்த்திக்க ஒரு படியாலும் முடியாதென்பது திண்ணம். *சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழா யென்றே கூவுமால் கோள்வினையாட்டியேன் கோதையே* என்றும், *கோலந்திகழ் கோதையென் கூந்தலுக்கே* என்றுமுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களைக் கொண்டு, தமிழறிவற்ற சிலர், நம்மாழ்வார்க்கும் கோதை யென்கிற திருநாம முண்டு காணும் என்று சொல்வதுண்டு: அதுபோல நப்பின்னைக்கும் கோதை யென்றும், கோதா என்றும் திருநாம முண்டென்று சில பாமரர்களின் செவியிலே ஏகாந்தமாகப் பேசிக்கொண்டு போதுபோக்கலாமத்தனையன்றி இனி வேறொன்றும் செய்யலாகாது. யாதவாப்யுதயத்தில் நீலா என்றே ஸ்வாமிஸாதித்தது. ... *

யாதவாப்யுதயத்திலுட் புகுந்து சில சுவைப் பொருள்கள் கூறுவன கேளீர்.

யாதவாப்யுதய மஹாகாவ்யத்தின் முதல் ஸர்க்கத்தின் முடிவு சுலோகம்:—

"ஆச்வாஸ்ய வாகம்ருதவ்ருஷ்டிபிராதிதேயாந்
தைதேயபாரநமிதாம் தரணீஞ்ச தேவீம் ।
ஆவிர்ப்புபூஷுரநகோ வஸுதேவபத்ந்யாம்
பத்மாபதி: ப்ரணிததே ஸமயம் தயாயா:"

என்பதாம். தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எம்பெருமான் தேவகிப் பிராட்டியாரிடம் திருவவதாரம் செய்து தனது திருவருளைப் பிரகாசிப்பிக்கத்

திருவுள்ளம் பற்றினபடியைச் சொல்லுவது இந்த சுலோகம். இதில் உத்தரார்த்தத்தில் (ஆவிர்புபூஷு:) என்றவுடனே (அநக:) என்றொரு விசேஷணமுள்ளது. தோஷமற்றவன் என்பது இதன் பொருள். அகில ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. எம்பெருமானுக்கு தோஷமில்லாமையை அந்தந்த பிரகரணங்களுக்குத்தக்கபடி உபபாதிக்க வேண்டும். ப்ரக்ருதத்தில், ஆவிர்புபூஷு:—அவதரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான் என்று சொல்லி, உடனே அநக:—அவத்யமில்லாதவன் என்றமையால், அஸ்மதாதிகளின் பிறப்புக்கு நல்வினை தீவினைகளாகிற கருமங்காரணமாகிறுப் போலே பகவானுடைய அவதாரத்திற்கும் கருமம் காரணமாகிறதோவென்று சங்கிக்க நேருமன்றோ. அவ்விதமான பிறப்பாகில் அது அவத்யமேயாகுமன்றோ. பகவான் கருமம் காரணமாக வன்றிக்கே கேவலம் கருணையே காரணமாக அவதரிக்கின்றானாகையாலே அத்தகைய அவத்யத்திற்கு அவகாசமில்லையென்பது இங்கு விவக்ஷிதம்.

அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் பரிகரமென்று ஓர் அலங்காரம் சொல்லிற்று. 'அலங்கார: பரிகர: ஸாபிப்ராயே விசேஷணே' என்று அதன் லக்ஷணமும் சொல்லிற்று. ஒருகருத்தோடு விசேஷணமிட்டால் அங்கு பரிகராலங்கார மென்றபடி. இவ்வலங்காரமே ஆசிரியரால் இங்கு உத்தேசிக்கப்பட்டது. அதை ஆசிரியர் தாமே நான்காவது பாதத்தினால் [*பத்மாபதி: ப்ரணிதததே ஸமயம் தயாயா:* என்பதனால்] விளக்கியருளினர். ஆக அநக: என்பதற்கு — கர்மவச்யனாகிப் பிறவாதவனாகையாலே கர்மவச்யத்வமாகிற தோஷமில்லாதவன் என்பதே இங்கு ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றின பொருளாகும்.

வியாக்கியான கர்த்தாவான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு "அநக:—நிரவத்ய; தத்தத் கர்மாநுரோதிதயா வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷரஹித:—" என்றெழுதியுள்ளார். அவரவர்கள் செய்யும் புண்யபாபரூப கருமங்களையொட்டிப் பலன் கொடுப்பவனாகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யமாகிற தோஷமில்லாதவன்— என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள் பகவான் உலகங்களைப் படைக்குங் காலத்திலே இப்படிப்பட்ட தோஷசங்கையும் தத்பரிஹாரமும் சாரீரகமீமாம்ஸையில் "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்திலேறியுள்ளது. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தரசதகத்தில்—*நிம்நோந்நதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜதஸ் தவ ரங்கசேஷிந்! வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோர் ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ரஸசிவா: ச்ருதயோ க்ருணந்தி,☼ என்கிறச்லோகத்தினால் இதனை விசதீகரித்தருளினர். அங்கு அதற்கு முன் சுலோகத்தில் (☼அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரலய ஸீமநி ஸம்ஸரத:☼ இத்யாதியில்) ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவமுள்ளபடியினால் அடுத்தசுலோகம் அங்ஙனே அமையவேண்டியதாயிற்று. இங்கு ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவமில்லை, அவதாரப்ரஸ்தாவமேயுள்ளது. இதற்குச் சேர 'கர்மவச்யத்வமாகிற தோஷமற்றவன்' என்னும் பொருளே பொருந்தும். மற்றுமிப்புடையிலே வேறுவகையான பொருளும் பகரலாமேயல்லது வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷமற்றவன் என்னும் பொருள் ஸர்வாத்மநா இங்கு அப்ரஸக்தம். ... ...

யாதவாப்யுதயத்திலேயே நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ஆறுவது சுலோகம்.

*நந்தச் ச தீவ்ரேண பயேந ஸத்யஸ் ஸமேத்ய பச்யந் அநகம் குமாரம்,
தேநைவ தஸ்ய த்ரிஜகந்நியந்து: ப்ராயுங்க்த ரக்ஷாம் பரமார்த்தவேதி*

என்பது. பூதனைவந்து முலை கொடுத்து மாண்டவுடனே நந்தகோபர் காப்பிட்டபடியைச் சொல்லுமிந்த சுலோகத்தில் நந்தகோபர்க்குப் பரமார்த்தவேதியென்கிற விசேஷணம் இடப்பட்டுள்ளது. இங்கு தீக்ஷிதர் வியாங்கியானம் செய்திருப்பதாவது "பகவாநேவ ஸர்வஸ்ய ரக்ஷக இதி பரமம் அர்த்தம் அவகச்சந் நந்த:" என்பதாக. 'எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனென்கிற உண்மையையுணர்ந்தவரான நந்தகோபர்' என்பது இதன் பொருள் இது ப்ரக்ருதத்திற்குச் சேர்ந்ததன்றாகையாலே விரஸமான பொருளென்ன வேண்டும். இங்குச் சுவைமிக்க பொருள் கேளீர். [பரமார்த்த வேதீ] எம்பெருமான்தானே ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கச் செய்தேயும் தனக்குப் பிறர்செய்யும் ரக்ஷையினுல்தான் ரக்ஷணமுண்டாகுமென்று நினைப்பவனென்கிற பரமார்த்தத்தை யுணர்ந்தவர் நந்தகோபர் என்றபடி. அவனுக்குப் பிறர் செய்யும் ரக்ஷையாவது காப்பிடுதல், பல்லாண்டு பாடுதல், போற்றியென்னுதல் முதலியனவாம். விபவாவதாரங்களிலும் அர்ச்சாவதாரங்களிலும் அன்பர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதனுலேயே [அதாவது மங்களாசாஸனம் செய்வதனுலேயே] தனக்கு ரக்ஷணமுண்டாவதாக நினைப்பவனென்பதில் எம்பெருமானுர் தர்சனத்தவர்களுக்கு விவாதமோ ஸந்தேஹமோ இராது. விபவத்தில் *தத் தே பவது மங்களம்* ☼யாம் ஓஷதிமிவாயுஷ்மந்!☼ இத்யாதி மங்களாசாஸனத்தினுலேயே பகவானுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானதாக ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிக்கக் காண்கிறோம். அர்ச்சையில் ☼திருப்பல்லாண்டு பாடுவது அவன்றன் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றியேயன்றோ அமைந்தது. திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகளிலே ஸ்வைரவிஹாரம் பண்ணித்திரிகிற கண்ணபிரானை நோக்கி யசோதை கூறுகின்றாள்—☼காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணாவுன்னைத் தனியேபோய் எங்குந்திரிதி* என்று. ☼காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமானென்று யசோதை அறிந்திருக்கக் கூடும். ஆயினும் கடல் வண்ணா! என்னும்படியான வடிவழகைக் கண்டவாறே அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறந்து ரக்ஷ்யனே இவனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியன்றோ 'காப்பாருமில்லை கடல் வண்ணாவுன்னை' என்றாள். ஆக, இவனே ஸர்வரக்ஷகனென்று உணர்வது பரமார்த்தவுணர்வன்று; நந்தகோபர் அப்படி யுணர்ந்திருந்தாராகில் இவனுக்குத் தாம் ரக்ஷையிட்டிருக்கவேமாட்டார். நாம் ரக்ஷையிட்டாலன்றி இவன் அபாயமற்றிருக்க மாட்டானென்று உள்ளபடி உணர்ந்ததனுலேயே ரக்ஷையிட்டார். தீக்ஷிதர் இச்சுவைப் பொருளையுணருங் குடியிலே பிறந்திலராதலால் இப்பரமார்த்தம் அவர்க்கு ஸ்புரியாதது வியப்பன்றுகிடீர். ... *

யாதவாப்யுதயத்திலேயே நான்காவது ஸர்க்கத்திலேயே பதினறுவது சுலோகம்;

*விச்வாநி விச்வாதிகசக்திரேகோ நாமாநி ரூபாணி ச நிர்மிமாண:,
நாமைகதேசக்ரஹணேபி மாதுர் பபூவ க்ருஷ்ணே பஹுமாநபாத்ரம்*

என்பது. சிறுபிள்ளைகள் வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போது அவரவர்களின் பெயர்களைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாமல் அரைகுறையாகச் சொல்வது

இயல்பு. ஸ்ரீக்ருஷ்ணகிசோரனும் உற்றுருறவினர் தோழன்மார் முதலானோருடைய நாமங்களைக் கொச்சையாகச் சொல்லச் செய்ததேயும் தாய்க்கு உள்ளம் பூரித்து விட்டது—என்கிறது இதில். இங்கு இவ்வர்த்தம் அனைவர்க்கும் எளிதாகத் தெரியக் கூடியதேயாம். தீக்ஷிதர் இங்கு வியாக்கியானிப்பதாவது—"மாது: யசோதாயா: நாமைகதேசக்ரஹணேபி= அஹோ மாதுர் நாம க்ருஹ்ணுதீதி வாத்ஸல்யவதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷய: அபூத் இத்யர்த்த:" இவ்விடத்திற்கு இதுவா பொருள்?; 'மாதுர் பபூவ க்ருஷ்ணே பஹுமாநபாத்ரம்' என்றுள்ள மூலத்தை அந்தோ! ஒடித்திட்டாரே. உலகத்தில் சிறுபிள்ளைகள் செய்யும் நாமைகதேச க்ரஹணம் தாய் விஷயத்தில் மட்டுமன்றே. கண்ணபிரானும் தாய் விஷயத்தில் மட்டும் அது செய்ததாக ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கவில்லையே. "மாது: பஹுமாந பாத்ரம் பபூவ" என்று நேரே அந்வயித்து வியாக்கியானிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதைவிட்டு "மாது: நாமைகதேசக்ரஹணேபி" என்று அஸ்தாநே அந்வயங்காட்டி, சுலோகத்திலில்லாத 'பந்தூநாம்' என்னுமொரு பதத்தை அநாவச்யகமாகக் கொண்டு கூட்டி "வாத்ஸல்யவதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷயோபூத்" என்று முடித்திருப்பது விரஸமென்பதை விவேகிகள் உணர்வார்கள்.

யாதவாப்யுதயத்திலேயே அந்தஸர்க்கத்திலேயே முப்பத்து நான்காவது சுலோகம்:—

ஆநீதமக்ரே நிஜபந்தநார்த்தம் தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமப்யபூர்ணம்,
விலோக்ய நிர்விண்ணதியோ ஜநந்யாஸ் ஸங்கோசசக்த்யா ஸ பபூவ பத்ய.

கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுகாண்பது முதலான தீம்புகள் செய்வது கண்ட யசோதைப் பிராட்டி அவனை உரலிலே கட்டிவைக்கக் கருதியதை முந்தின ச்லோகத்திலே சொல்லி, இந்த சுலோகத்தில் அவன் கட்டுண்டபடியை வெகுசமத்காரமாகச் சொல்லுகிறுர். தீக்ஷிதருடைய வியாக்கியானத்திற்கு நிலமல்லாத சுவைகளை இங்கு விவரிக்கிறேன். [அகிலம் தாம ஸம்ஹிதமபி அபூர்ணம் விலோக்ய] கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுகண்டானென்று யாவருங் கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஆசிரியரும் இங்கு முந்தின சுலோகத்தில் 'முஹு: ப்ரவ்ருத்தம் நவநீத சௌர்யே' என்று ஸாதித்துள்ளார். கண்ணனுக்கு வெண்ணெய் வேணுமானுல் அதைத் திருடியுண்ணவேணுமோ? யாரைக் கேட்டாலும் கொள்ளை கொள்ளையாக அள்ளிக்கொடுக்கக் காத்திருக்கிறுர்கள். கிடைக்காதவிடத்திலன்றே களவு செய்யவேண்டும். எளிதாகக் கிடைக்குமிடத்தில் எதற்காகக் களவு செய்தானென்று விமர்சிக்கவேணும். உண்மை கேண்மின்; வெண்ணெயிலாசையென்பது வியாஜம்; கட்டுண்டிருந்து தன்னுடைய அத்யந்த ஸௌலப்ய குணத்தைக் காட்டி உகப்பிக்க வேணுமென்பது முக்கியமான ஆசை. திருநாட்டில் காட்டமுடியாத இத்தகைய திருக்குணங்களைக் காட்டுதற்கேயன்றே முக்கியமாக இங்குத் திருவவதரித்தது. ஆக கட்டுண்டுகிடக்கையாகிற பெருங் குணத்தைக் காட்டவேண்டியே களவு செய்தான். பிறரிடம் கேட்டு வாங்கியுண்டானுகில் கட்டியடிக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றே. கண்ணனுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலவிதம். சில சமயங்களில் களவு செய்துவிட்டுத் தாய்க்குப் பிடிகொடாமலே *தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு

உளைந்தோடி☆ என்கிறபடியே ஓடிப்போவதுமுண்டு; தாயின் கையில் பிடிபட்டும் அவளால் கட்டமுடியாதபடி செய்து கொள்வதுமுண்டு. அதற்காகக் கண்ணன் வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டு துண்டாக அறுத்து வைத்திட்டுக் களவு செய்யப்புகுவான். அப்போது யசோதையின் கைக்கு வேணுமென்றே அகப்படுவான். அவள் இவனை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையால் கயிறுகளையெடுக்கப்போவாள்; அது ஏற்கெனவே இவனால் துண்டு துண்டாக்கப் பட்டிருந்தபடியாலே அதுகொண்டு எளிதாகக் கட்டமுடியாமல் அவற்றை ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டுக் கட்டப்பார்ப்பள். ஐந்தாறு சுற்றுக்குப்போரும்படி வெகு நீளமாக்கிப் பிறகு கட்டப்புகுவள். அப்போது இவன் ☆பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்☆ (திருச்சந்தவிருத்தம்) என்கிறபடியே ஒருக்ஷணத்தில் தன்னுடலைப் பெருக்கிக்கொண்டு அந்தப் பெரிய சயிறு ஒரு சுற்றுக்கும் போராதபடி செய்துவிடுவன். அதுகண்ட யசோதை வெகுநாழிகை தான் பட்ட பரிச்ரமம் பழுதாயிற்றேயென்று வருந்தி இன்று இவனை விட்டுத்தொலைப்போமென்று நினைப்பள். கண்ணன் அந்த நினைவையறிந்தவாறே 'நாம் கட்டுண்டு கிடந்து காட்டவேணுமென்று நினைத்த பெருங்குணத்தை இழந்துவிடலாமோ!' என்றெண்ணி உடனே ☆சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினாய்☆ என்கிறபடியே முன்பு ஒரு சுற்றுக்குப் போராதிருந்த கயிறு பத்தெட்டு சுற்றுக்குப் போரும்படியாகத் தன்னை ☆அணோரணீயானாக ஆக்கிக் கொண்டானாம். இதை [ஸங்கோச சக்த்யா ஸ பபூவ பத்ய:] என்பதனால் ஆசிரியர் காட்டியருளினார். ஆழ்வார்கள் பலரும் ☆கட்டுண்டிருந்தானென்றும் *உரலோடாப்புண்டிருந்தானென்றுமே அருளிச்செய்தார்கள். மதுரகவிகள் ஒருவரே ☆கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்☆ என்று, தன்னைத்தானே கட்டுண்டனாப்படி செய்துகொண்டானென்றார். அதை யடியொற்றியாயிற்று ஆசிரியர் இங்ஙனே ச்லோகமிட்டபடி. 'தம் பபந்த' என்னாதே 'ஸ பபூவ பத்ய:' என்ற சொல்லழகு காணவேணும்.

''தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமபி'' என்ற இவ்விடத்தில் வடமொழி வேதத்தின் மருமமொன்று கேண்மின்: வேதத்தில் ஸம்ஹிதை பதம் க்ரமம் என்று மூன்றுண்டு; நெடுக தண்டாகாரமாக ஓதிப்போருவது ஸம்ஹிதை. அதைத் துண்டு துண்டாக்கிப்போவது பதபாடம்; அந்த பதங்களை ஒன்றோடொன்று பிணைத்து ஓதுவது க்ரமம். க்ரமம் நெடுகச்சென்றால் அது ஸம்ஹிதையாய்விடும். யசோதை நீளமாக வைத்திருந்த கயிறு ஸம்ஹிதாவஸ்தை. கண்ணன் அதைத் துண்டுதுண்டாக்கினது பதாவஸ்தை. யசோதை அந்தத் துண்டுகளைப் பிணைத்தது க்ரமாவஸ்தை; அது பர்யாயேண ஸம்ஹிதாவஸ்தைக்கு வந்துவிடுமன்றோ. அப்படி செய்தும் எட்டம் போதவில்லையென்பது நிற்க. [தாமாகிலம் ஸம்ஹித மென்ற ஆசிரியர்க்கு இந்த விவரணமன்றோ பரமபோக்யமாகும். வேதவைதேசிகரென்று ப்ரஸித்தரான தீக்ஷிதர்க்கு இது நிலமன்றே.

யாதவாப்யுதயத்திலேயே 4—128 காளியமர்த்தனகதையைச் சொல்லும் சுலோகம்.

விவிதமுநிகணோபஜீவ்ய தீர்த்தா விகமிதஸர்ப்பகணா பரேண பும்ஸா ।
அபஜத யமுநா விசுத்திமக்ர்யாம் சமிதபஹிர்மதஸம்ப்லவா த்ரயீவ. ॥

யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினுல் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினனென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை இந்த ச்லோகத்தினுல் கூறினர். ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி ராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே கண்ணபிரான் செய்த செயலுக்கு உவமையாகக் காட்டியருளினர். எங்ஙனே யென்னில், ஐந்தலை வாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்த தானது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறுன பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி எமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்த தானது—ஸ்வாமி ராமாநுஜர், பிறர் கூறின தவறுன பொருள்களை யகற்றி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடி யாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது: காளியன் ஸ்தாநத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்: கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் கொள்ளப்பட்டார். "தூய பெருநீர் யமுனைத்துறைவனை" என்னும்படி யமுனையாறு இடையறுத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்ததுபோல. வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடைய தாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் கொள்வது பொருந் தும். குதர்க்கவாதிகளைக் காளியன் ஸ்தானத்தில் கொள்வதற்கான பொருத்தம் இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நாசத்தை விளைத்தா னென்று புராணங் கூறும். அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர். எங்ஙனே யென்னில்: (1) ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனேயில்லை—என்பது ஒரு குத்ஸிதவாதம். (2) ஈச்வரனுளனென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாநத்தினுல் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்பது மற்றொரு குத்ஸிதவாதம். (3) சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீகரித்துங்கூட அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் விபூதியும் இல்லையென்பது வேறொரு குத்ஸிதவாதம். (4) ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை. பலபல ஈச்வரர்களுளரென்று பல தெய்வங்களுக்கு ஈச்வரத்வம் காட்டி வாதித்தல் இன்னு மொரு குத்ஸிதவாதம். (5) பிரபஞ்சமே கிடையாது. எல்லாம் சூனியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்ணுகை ஸர்வோத்துங்கமான குத்ஸிதவாதம். ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினுல் வேதத்தைக் கெடுத்த குதர்க்கவாதிகள் காளிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுவது பொருந்தும். இக்கெடுதல்களையெல்லாம் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் ஸதர்த்த நிரூபணங்களி னுலே போக்கி யருளினர்.

(தொடரும்—அடுத்த இதழில் முடிவுபெறும்.)

5

பிங்களவத்ஸர மங்களமாலிகை.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ வைபவ ஸங்க்ரஹம்

(குறிப்பு.) கீழ் இதழ்கள்நான்கில் பகவத் ராமாநுஜருடைய [எம்பெருமானாருடைய] வைபவத்தை விரிவாகப் படித்தீர்கள், அதைச் சுருக்கமாக இவ்விதழ்ஒன்றிலேயே படிக்கத்தருகிறோம்.

960 ஆண்டுகடகுமுந்தின பிங்களஸம்வத்ஸரத்தில் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் ஏழ்பாருமுய்ய உதித்தருளின எதிராசருடைய பெருமைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலையளவு இப்போது அநுபவிப்போம். “ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களினும், வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாருமுய்ய எதிராசருதித்தருளும், சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை” என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அநுஸந்தித்து. சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னாளின் சிறப்பை நம் மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சீரிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அச்செய்யுள் எங்கும் நித்யாநுஸந்தானத்திலுள்ளது. அதாவது,

“சங்கரபாக்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள்மதம்
சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்றுசதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலி யிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே”

இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்கவுரைப்போமிங்கு. எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை க்ஷோபப்படுத்தியிருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் “நமது கதி இப்படியாயிற்றே!” என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. “நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், இந்நிலவுலகில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தனது பராக்ரமமே ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவனறே “கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்!” என்ற மூதுவர் மெய்ம்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்தது போலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யெய்தத் தொடங்கிவிட்டான், “இராமானுசனித்தலத் துதித்து—இறந்தது வெங்கலி” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் 'ஸர்வம்ஸஹா' என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப் பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச் சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனுல்போல் மிகமெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனுல் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணுச் சுமையினுல் மிகவும் துயருற்றுக்கிடந்தாள். அன்னவள் எம்பெருமானுர் திருவவதரித்த வன்றே, 'இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவர்கள்' என்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணுத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர்விடத் தொடங்கினள். "பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த இராமானுசன்" என்றார் அமுதனுரும்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனுல் 'நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படவில்லையே" என்று அவர்களெல்லாரும் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானுர் திருவவதரித்தவன்றே "இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கி விளங்கப் பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் வந்துவிட்டது" என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலா ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர். "தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது" என்றார் அமுதனுரும்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனுக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு *வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாம்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு ராவண கும்பகர்ண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமகிருஷ்ணுதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், *கருதரியவுயிர்க்கு உயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் த்ருப்தி பெருதே கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னுனர் வணங்குஞ் சோதியாய் ஸந்நிதி பண்ணியிருந்தும். அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டியிருந்தது எம்பெருமானுர் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே; இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே "ஸர்வதேச தசாகாலேஷ்வ அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம். ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜ்ஜ்வலா, திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ" என்று நீடுழியூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத்தொடங்கினர். ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள்

களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவறகள் யாவரும் பொலிவுறவும் எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

இத்திருநன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேனருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனம் பலவாருகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண்சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம் காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுசமுனியாயின விந்நிலத்தே" என்னும் பாசுரத்திலும், 'ப்ரதயங் விமதேஷு தீக்ஷ்ண பாவம் ப்ரபுரஸ்மத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர:; அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வை; வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:'என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்று கூறப்பட்டது. "விஷ்வக்ஸேநோ பதிபதிரபூத்" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதார மென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரிய வுரைத்தோம். அதில் கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானாருடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ர பூதராய் அவர் திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரிதமென்னும் மஹாகாவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்த விடத்து "பௌஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம" என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுக நம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்தஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஹ்யாந்தரப்ராந்த மதாபநுத்த்யை. சேஷாம்சக; கேசயஜ்வதேவ்யாம் தேஜோநிதி: கச்சிதிஹாவிராஸீத்" என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "நல்லார் பரவுமிராமானுசன்" என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—"அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:" என்கிற ஆர்ஷவசநம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் "கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி" என்கிற பாடமாகவும் கடையடி காண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமான தென்பர்.

இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமுக்தர்களனைவரும் திரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் பின்புள்ளாரனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியது போலவே தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்த தென்று கொள்ளத் தட்டில்லை.

எம்பெருமானுருடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். "காணிலு முருப் பொலார்" என்னும்படி யிராநின்ற யதிகளின்படியன்றியே எம்பெருமானுருடைய பரம விலக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேச அமைதியை "காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம். உத்யத் திநேசநிப முல்லஸ தூர்த்வ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே' என்றும், "உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சரணுகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்" என்றும் பூருவர்கள் பரமபோக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப் போந்தார்கள். ...

பிங்களவத்ஸர மங்களமாலிகையில் *பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் பாசுர விவரணம்—முன்னிதழ்த் தொடர்ச்சி.

14 பல்கலையோர் இத்யாதி—(பல்) இதைக் கலையிலும் அந்வயிக்கலாம், கலையோரிலும் அந்வயிக்கலாம். பலவகைப்பட்ட கலைகளையுங் கற்றவர்கள்—என்பது முந்தின அந்வயத்திற் பொருள்; கலைகளெல்லாங் கற்று மஹாவித்வான்களானுர் பலர்—என்பது பிந்தின அந்வயத்திற் பொருள். கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார், அனந்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கிடாம்பியாச்சான் போல்வாரான எண்ணிறந்த சிஷ்யவர்க்கங்களை நினைக்கிறது. *ஏகாந்திநாம் த்வாதசபிஸ் ஸஹஸ்ரைஸ்ஸம் ஸேவிதஸ் ஸப்ததிஸப்தஸங்க்யா* என்று யதிராஜ வைபவத்தில் வடுகநம்பி பணித்தபடியே பன்னீராயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுநூறு உத்தமாச்ரமிகளுமன்றோ எம்பெருமானுர் பக்கலிலே மண்டிக்கிடந்தது.

15 இராமானுசன் சரணுரவிந்தம்—எம்பெருமானுர் திருவடியிணைகளின் பெருமையை மட்டும் நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிருர் அமுதனுர். அப்பாட்டு வருமாறு;—

"உதிப்பனவுத்தமர் சிந்தையுள், ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன, கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கவி பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதனி ராமானுசன் தன்னிணையடியே. (50)

இதன் கருத்தாவது—உலகமெங்கும் பரவின திருக்கல்யாண குணங்களையுடையவரும் யதிஸார்வபௌமருமான எம்பெருமானுருடைய திருவடியிணைகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்); உத்தமாதிகாரிகளாயிருப்பார் நிரந்தரம் சிந்திக்கும்படியாயிருப்பவை; சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்டப்ரபாகராதிகளான புறமதத்தவர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி அவர்களது தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருமவை; மஹாபாபியான என்னுடைய இளைய புன்கவிதைகளையுப் பெற்றுக் கொண்டவை. (என்னால் துதிக்கப்பட்டவை யென்றபடி.)

16 நாம்—* நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே * என்கிற பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பாசுரம் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தப் பாசுரத்தில்

அபூர்வமான கதையொன்று ஆழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. பாசுரமாவது—*ஆமேயமரர்க்கறிய அது நிற்க, நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!, பூமேய. மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப், பாதமத்தாலெண்ணினன் பண்பு* என்பதாம். இதிலுள்ள அபூர்வ கதையாவது—முன்பு இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறுகுழந்தை வடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியில் உறங்குவான் போற்கிடந்து 'இவன் பத்துத்தலைகளை யுடையனான இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந் தீங்காக முடியும் என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன்—என்பதாம். இக்கதை மூன்றாந் திருவந்தாதியில் *ஆய்ந்த வருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குறங்கில், வாய்ந்த குழவியாய் வாளரக்கன் — ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றேழென்றெண்ணினான், ஆர்ந்தவடிப்போது நங்கட்கரண்* என்ற (77) பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில்—*கொண்டு குடங்கால்மேல் வைத்த குழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளால்—பண்டெண்ணிப்—போங்குமரன்...* என்ற (44) பாட்டிலும் பேயாழ்வாராலும் திருமழிசைப்பிரானாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதை இதிஹாஸ புராணங்களில் உள்ளவிடம் தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாயி* என்றும், *எல்லியம்போதினி திருத்தலிருந்த தோரிடவகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்த்தது மோரடையாளம்' என்றருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மட்டும் பகவந் நிர்ஹேதுக கருணையடியாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டனவென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பது போலவே இக்கதையும் கொள்ளத்தக்கதென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

17 மன்னி—*மாரிமலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும்* என்கிற திருப்பாவைப்பாசுரம் நினைவுக்குவருகின்றது. திருப்பாவை முப்பதுபாட்டுப் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தைத் தெரிவிப்பனவாயினும் இப்பாசுரம் விசேஷித்து எம்பெருமானார் பெருமையைப் பேசுவதாம். திருப்பாவை நறுமணமென்னும் நமது விசேஷவுரையிற் காண்க.

18 வாழ—வாழ்வது பலவிதம். *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில்வாழ்வதும் நரகபர்யாயமான சுவர்க்கத்தில் வாழ்வதும் வாழ்ச்சியன்று. ஆழ்வார்திருவாய்மொழியில் *வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே* என்றும் *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே* என்றும் பயனுரைத்தருளினபடி இவ்விபூதியிலே அகமகிழுந் தொண்டரோடு திவ்யதேசாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வதே வாழ்வாம்.

19 நெஞ்சே! சொல்லுவோம் — நெஞ்சின் காரியம் நினைப்பதே யொழியச் சொல்லுகையன்றே; நெஞ்சே! நினைப்போம்' என்ன வேண்டியிருக்க, நெஞ்சே சொல்லுவோமென்றது மநஸ்ஸஹகாரமின்றி எதுவும் நடைபெறாதாதலால்.

மந:பூர்வோ வாகுத்தர: என்றது வேதமும்.

20 அவன் நாமங்களே—எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லுவதிற் காட்டிலும் எம்பெருமானார் திருநாமங்களைச் சொல்லுகையே சிறக்குமென்க. 'மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்* என்றார் மணவாளமாமுனிகளும். *

வியப்பும் - சிரிப்பும்

நாம் பதிப்பித்திருக்கும் ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையைத் தென்னாட்டிலுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் பெரும்பாலும் ஸேவித்திருப்பர்கள். நேற்றை வைகாசித் திருநாளில் இவ்விடம் வந்திருந்த ஒரு ஸம்ப்ரதாய வித்வான் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை (விலை கொடுத்து) வாங்கிக்கொண்டுபோய் அதில் சில பாகங்களை ஸேவித்துவிட்டு நமக்கொரு கடிதமெழுதியுள்ளார். அவருடைய திருநாமத்தை இங்கு நாம் வெளியிட விரும்புகின்றிலோம். விஷயத்தைமட்டும் விளக்க விரும்புகிறோம். இந்த விளக்கம் லோகோபகாரகமாகுமென்கிற நம்பிக்கையுள்ளது.

முமுக்ஷுப்படி முதலான நான்கு ரஹஸ்யங்களின் மூலத்திலும் வியாக்கியானத்திலும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள ஆசாரியர்களின் திருநாமங்களை அடியேன் முகவுரையில் (பக்கம் 4ல்) ஆளவந்தார் தொடங்கி வாதிகேஸரி ஜீயரளவாக விளக்கியிருக்கிறேன். அந்தத் திருநாமச்ரேணியில் உடையவர்காலத்து உய்யக்கொண்டாரை (9, லக்கத்தில்) குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். விவரணத்தில் முமுக்ஷுப்படி முடிவில்-உய்யக்கொண்டாருக்கு உடையவரருளிச் செய்ததாக ஓரிடமும், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (3ல்) அவருடைய வசனோதாஹரணம் ஓரிடமும் ஆக இரண்டிடமே காட்டியுள்ளேன். ப்ரக்ருதம் அடியேனுக்குக் கடிதமெழுதினவராக நிர்தேசிக்கப்பட்டவர் உய்யக்கொண்டாரைப்பற்றி மூன்றாவதாக ஓரிடமிருப்பதாகவும் அதை அடியேன் விட்டுவிட்டதாகவுங் காட்டி யுள்ளார். அதாவது, ஆசார்ய ஹ்ருதயம் மூன்றாம் பிரகரணத்தில் (சூர்ணை. 205.) "க்க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடி யாட்செய்ய உய்யக்கொண்டாரைக் கொண்டு வாளும் வில்லுங்கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது" என்றுள்ளவிடத்தை யெடுத்தெழுதி "இங்கு உய்யக்கொண்டாரை ஸ்பஷ்டமாக நிர்தேசித்திருக்கிறதே; இதைக் குறிப்பிடாமல் விட்டிட்ட காரணம் தெரியவில்லை; இவர் உடையவர்காலத்து உய்யக்கொண்டாரா? அல்லது நாதமுனிகளின் சிஷ்யரான உய்யக்கொண்டாரா? என்பதையும் விளக்கவில்லை. வியாக்கியானத்திலும் இது விளங்கவில்லை; ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாகவாவது இதை விளக்கினால் மஹோபகாரமாகும்" என்றெழுதியிருக்கின்றார். இவர்க்கு ஆசார்யஹ்ருதயமூலம் கண்டபாடமென்று தெரியவருகிறது. ஆனால் இதற்குமேல் என்ன எழுதுவேன். "உழைக்கன்றேபோல நோக்கமுடையவர் வலையுள்பட்டு" என்கிற திருமாலைப்பாசுரத்தில் உடையவருடைய ப்ரஸ்தாவமுள்ளதென்றும், "இணங்குதிருச்சக்கரத் தெம்பெருமானார்க்கிடம்" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய ப்ரஸ்தாவமுள்ளதென்றும் சொல்லுமவர்களையே இங்கு நாம் நினைக்கவேண்டியதாகிறது. மேலே யெடுத்த ஆசார்யஹ்ருதய

சூர்ணையில் உய்யக்கொண்டார் விவக்ஷிதரல்லர். "உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங்கொண்டு என்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது" என்று பிரித்து அநுஸந்திப்பர் பெரியோர். "உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு" என்பவற்றைச் சந்தி செய்து 'உய்யக்கொண்டாரைக் கொண்டு, என்று சந்தை சொல்லிச் சிந்தனை செய்ததனால்வந்த விபரீதவுணர்ச்சியிது. ஆழ்வார் தம்முடைய உபதேசத்தினால் மூன்று இழவுகள் தீரப்பெற்றாரென்று இங்கு அற்புதமாக அருளிச்செய்யப்படும் விஷயம். (1) "திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே" என்கிற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரிகள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவில்லையே யென்கிற இழவு ஆழ்வார்க்கு இருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. "இழந்த வெம்மாமைத் திறத்துப்போன என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார். உழந்தினி ஆரைக்கொண்டு என்னுசாகோ?" என்கிற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து, தமக்கு உசாத்துணையாவாரில்லாமையினாலாகிய இழவு தெரியவருகின்றது. "ஆளுமாளார் ஆழியுஞ் சங்குஞ் சுமப்பார்தாம், வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" என்கிற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுடைய ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கு ஒருவருமில்லையே யென்கிற இழவு இருந்தமை தெரியவருகின்றது. இம்மூன்றிழவுகளையும் முறையே தெரிவிக்கிற சந்தைகள் [உய்யக்கொண்டு—ஆரைக்கொண்டு–வாளும் வில்லுங்கொண்டு] என்கிறவிவை. இவ்விழவுகள் ஆழ்வாருடைய உபதேசத்தினால் தீரப்பெற்றன. (அதாவது) ஆழ்வாருடைய உபதேசத்தின் பலனாக ஸம்ஸாரிகளெல்லாரு முஜ்ஜீவித்து, தமக்கு உசாத்துணைவரும் கிடைத்து, எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸன பரர்களும் வாய்த்தனர் என்கை. ஆக இவ்விடத்தில், உய்யக்கொண்டார் ப்ரஸ்தாவம் ஸர்வாத்மநா அப்ரஸக்தமென்று தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... ...

இராமானுச நூற்றந்தாதி

நிகழும் நள வருஷத்திற்கு அடுத்ததான பிங்கள வருஷத்தின் விசேஷத்தை நாம் அடிக்கடி நினைவூட்டவேண்டுமோ? ஆங்காங்குத் திருவாதிரைதோறும் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் எம்பெருமானார் பெருமைகளைப் பற்றிப் பிரவசனங்கள் நடத்திவருவதாகப் பலர் தெரிவித்துவருவதைப் பார்த்து மிகமிக மகிழ்ந்துவருகிறோம். திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதி உரையுடன் தேவையென்று பலர் எழுதிவருகிறார்கள். அந்த நூற்றந்தாதி நமது திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் ஐந்துபதிப்பாகியும் இப்போது கிடைப்பதரிதாய் விட்டது. பலருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இப்போது அதனை மீண்டும் பதிப்பிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறோம். ஸ்ரீராமாநுஜன் ஒவ்வோரிதழிலும் ஒவ்வொரு பாரம் [எட்டு பக்கங்கள் வீதம்] சேர்க்கத் தொடங்கி இவ்விதழில் முதல்பாரம் சேர்த்திருக்கிறோம். இது விரைவில் முடிவுபெறும்படி பார்ப்போம். ...

க்வாளியர் நகரில் வாழும் ஸ்ரீமதுபயவே. S. ஸத்யமூர்த்தி ஐயங்கார் ஸ்வாமிகள் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையொன்று இதில் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளது. இதுவும் மேன்மேலும் வெளிவரும். ஆங்கிலபாஷை யறிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே இது கிடைக்கும். ... ...

ஸ்ரீ

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதியாம். இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசுரங்களுக்குமேல் அதிகமாக எட்டுப் பாசுரங்கள் கொண்டதாயினும் நூற்றந்தாதி யென்னத் தட்டில்லை; நூறு ஆயிரம் முதலிய பெரிய எண்களுக்குப் பத்தெட்டு குறையினும் மேற்படினும் அவை நூறு ஆயிரம் என்னத் தகுந்தவையேயாம்.

இப்பிரபந்தத்தில் நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் அமைந்ததற்கும், பாட்டுத்தோறும் இராமானுசத் திருநாமம் தட்டாமல் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் பெரியோர் ஒரு காரணங் கூறுவர்,—எம்பெருமானார் திருவடிகளில் மிக்க அன்பு பூண்டவர்கட்கு இப்பிரபந்தம் ஸாவித்ரிபோலே நித்யாநுஸந்தேயமாகவேணுமென்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தைவைத்து நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச்செய்தாரென்று. **ப்ரபன்ன ஸாவித்ரி** என்றும் **ப்ரபன்ன காயத்ரி** என்றும் இதனை நம்மவர் கூறிப்போருவர்கள்.

இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானார் காலத்திலே அவதரித்ததாயினும், பெரிய பெருமாள் அமுதனார்க்கு அருளப்பாடிட்டு எம்பெருமானாரால் திருச்செவி சாத்தப்பட்டதாதலால் இது ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களோடு சேர்த்து அநுஸந்திக்கலாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பின் ஆழ்வார்களது திவ்ய ப்ரபந்தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள அநத்யயநம் இதற்கும் ஒக்கும்.

முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, இயற்பா, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு ஆயிரங்களுள் இயற்பாவில் சரமப் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நூற்றந்தாதி. பிரணவார்த்தமான முதலாயிரத்தோடு நம்மாழ்வார் விஷயமான பாகவதசேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைச் சேர்த்தாற்போல, கைங்கரியத்தில் களையறுப்பதான இயற்பாவுடனே இதனைச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கை பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

(திருவரங்கத்தமுதனார் வரலாறு)

இவ்வமுதனார், ஒரு பங்குனித் திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் மூங்கிற்குடியில் திருவவதரித்து, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் இருந்ததுவே காரணமாகப் **பெரிய கோயில் நம்பி** என்று பிரஸித்தராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

[அஷ்டப்ரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவருமான "பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்" என்பவர்க்கு இவர் திருத்தகப்பனார் என்று சிலரும், பாட்டனார் என்று சிலரும் சொல்லுவர்.].

இவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹா நிபுணராய், தமக்குக் குல க்ரமமாகக் கிடைத்த ஸந்நிதி புரோஹித வ்ருத்தியையும் புராணபடந கைங்கர்யத்தையும் பெற்று மிகவும் ராஜஸராய்ச் செருக்குடன் வாழ்ந்துவரும் நாளிலே,

உலகங்களை வாழ்விக்கத் திருவனந்தாழ்வானது திருவவதாரமாய்த் திருவவதரித்த எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாலே இவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வானுக்கு நியமிக்க, ஆழ்வானும் இவரை அநுவர்த்தித்து ஞானச்சுடர்கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக்கீழ்க் கொணர்ந்து சேர்க்க எம்பெருமானாரும் அவரைக் குளிரக் கடாக்ஷித்தருளி ஆழ்வான் பக்கல் ஆச்ரயிக்கும்படி நியமிக்க, அப்படியே அவரும் ஆழ்வானை ஆச்ரயித்துத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஐயந்திரிபறத் தெளிந்து ஆத்ம ஆத்மீயங்களை அந்த ஆசார்யன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்துப் பரம ப்ரவணராயிருந்தார். இப்படியிருக்கையில், ஸ்வாசார்யருடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தமக்கு ப்ராசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிற் கொணர்ந்து வைக்க, எம்பெருமானாரும் அவற்றை அவிழ்த்துக் கடாக்ஷிக்க, அவை தமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்திராமையாலே அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அவரை நோக்கி, நம்மைப் பற்றிப் பிரபந்தம் பாட விருப்பம் உமக்கிருக்குமாகில், ஆழ்வார்களிடத்தும் உகந்தருளின நிலங்களினிடத்தும் நமது ப்ராவண்யம் தோற்றுமாறு ஒரு பிரபந்தம் செய்யும் என்று நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே செய்கிறேனென்று அந்த நியமநத்தை சிரஸாவஹித்து எம்பெருமானார்க்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் திவ்ய தேசங்களிடத்திலுமுள்ள அன்பை நன்கு விளங்கவைத்து இந்தப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேவந்து வணங்கி 'இதைக் கேட்டருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அநுமதி பெற்றுக் கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் பேரோலக்கமாக இருக்கிற அங்குத்தானே இந்தப் பிரபந்தத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானார் மற்றை முதலிகளோடும் திருச்செவி சாத்தித் தலைதுலுக்கிப் போரவுகந்தருளி, தம் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் இந்தப் பிரபந்தத்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நித்தியாநுஸந்தேயமாம்படி கற்பித்தருளியதுந் தவிர, அவரது வாக்கு அமுத வாக்காயிருந்தமையால் அவர்க்கு **அமுதன்** என்ற திருநாமத்தையும் பிரஸாதித்தருளி மிகவும் கடாக்ஷித்தருளினார். ஆகையால் அது முதல் 'பெரியகோயில் நம்பி' என்ற திருநாமம் மாறித் திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்று. இப்பிரபந்தத்திற்கு **ப்ரபன்ன காயத்ரி** என்ற திருநாமமும் அன்றே தொடங்கி நிகழலாயிற்று.

இந்த விருத்தாந்தம் சிறிது மாறுபாடாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; எங்ஙனே யெனின் ;— அமுதனார் எம்பெருமானாருடைய நியமனம் பெற்று இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடைய வளைந்தான் திருமதிலுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும் போது, அவ்வளவில் எம்பெருமானார் அழகிய மணவாளனது நியமநத்தினால் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய அந்தரங்க சிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருள அப்போது ''செழுந்திரைப்பாற்கடல்'' என்ற நூற்றைந்தாம் பாசுரம் தலைக்கட்டி, இருப்பிடம் வைகுந்தமென்ற பாசுரம் எழுதவேண்டிய தருணமாயிருந்ததென்றும், அது முதலான மூன்று பாசுரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டன வென்றும், பிறகு அரங்கேற்றி யானபின் 'இந்த விசேஷத்துக்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற்றுப் பாசுரங்கள் மூன்றாயிருக்கவேணும்' என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினாரென்றும், ஆனது பற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்கட்கு இரண்டு பாசுரம் சாற்றாயிருப்பதுபோலல்லாமல் இதற்கு மூன்று பாசுரம் சாற்றாக ஸம்ப்ரதாயம் நிகழ்கின்றதென்று உணர்க.

ஸ்ரீ

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் தனியன்கள்

முன்னை வினையகல மூங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும்—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக் கடவுடையேன் யான்.

முன்னை வினை	முன்னே செய்த பாபங்களெல்லாம்	அணி ஆக	ஆபரணமாக
அகல	ஒழிவதற்காக,	சேர்த்தினேன்	பொருந்த வைத்துக் கொண்டேன்;
மூங்கில் குடி அமுதன்	'மூங்கிற்குடி' என்னுங் குலத்திலே தோன்றிய திருவரங்கத்தமுதனாருடைய	யான்	இப்படி அமுதனாருடைய திருவடிகளைச் சூடப்பெற்ற அடியேன்
பொன் அம் கழல் கமலப் போது இரண்டும்	பொன்போல் அழகிய பாதாரவிந்தங்களிரண்டையும்	தென் புலத்தார்க்கு	தெற்குத் திக்கிலுள்ளாரான யமகிங்கரர்கட்கு
		என்னுக்கு	ஏதுக்காக
என்னுடைய சென்னிக்கு	எனது தலைக்கு	கடவு உடையேன்	ப்ராப்தி யுடையேன்?

* * *—நெடுநாளாக நான் செய்து போந்த கருமங்கள் தொலைந்து அக்கரும பலன்களின் அனுபவம் எனக்கு நேராம லிருப்பதற்கு ஒரு மஹோபாயம் கண்டறிந்து அனுட்டித்தேன்; அதாவது, மூங்கிற்குடியென்ற மஹாகுலத்திலே தோன்றிய திருவரங்கத்தமுதனாருடைய திருவடித்தாமரைகளை நான் சிரோபூஷணமாக அணிந்துகொண்டேன்; அதனால் எனது ஸகல கருமங்களும் தீயினில் தூசாகியொழிந்தன. இனி யமனுக்காவது யமபடர்களுக்காவது என்னருகே வருவதற்கு யாதொரு ப்ரஸக்தியுமில்லை: என்றாராயிற்று.

"**முன்னை வினையகலச் சேர்த்தினேன்**" என இயையும். **[மூங்கிற்குடி]** வேயர்குலம், ஆஸூரிகுலம், கூரகுலம் என்பனபோல மூங்கிற்குடி யென்று ஒரு குலமுண்டாம். **அமுதன்**—இவர்க்கு, **பெரியகோயில்நம்பி** என்பது பண்டு வழங்கி வந்த திருநாமம். இவர் இயற்றிய நூற்றந்தாதியைத் திருச்செவி சார்த்தியருளிய எம்பெருமானார் இவருடைய வாக்கு அமுதவாக்கா யிராநின்றதென்று உகந்தருளி **அமுதன்**—என்று திருநாமம் ப்ரஸாதித்தருளினராம். **கமலப்போது**—தாமரைப்பூ. **அணி**—ஆபரணம். **சேர்த்தினேன்**—சேர்த்தேன் என்றபடி; **இன்**—சாரியை.

என்னுக்கு + கடவுடையேன்—என்னுக்கடவுடையேன்; (கடைக்குறை) கெடுதல்விகாரப் புணர்ச்சி. **என்னுக்கு**—ஏதுக்காக என்கை; "என்னுக்கவளை விட்டிங்குவந்தாய்" என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். **[கடவுடையேன்]** கடவு—ப்ராப்தி; அதாவது-உரிமை. ... ... *

நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி யிராமானுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்பும் கலித்துறையந்தாதி யோதவிசை நெஞ்சமே.

நெஞ்சமே	மனமே!
நயம் தரு	விஷயங்களால் தரப்படுகிற
பேர் இன்பம் எல்லாம்	சிற்றின்பங்கள் யாவும்
பழுது என்று	வ்யர்த்தங்களென்று (அவற்றை விட்டொழிந்து)
நண்ணினர் பால்	தம்மை ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில்
சயம் தரு கீர்த்தி	ஸம்ஸார ஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் புகழுடையரான
இராமாநுச முனி	எம்பெருமானாருடைய
தாள் இணை மேல்	இரண்டு திருவடிகள் விஷயமாக
உயர்ந்த குணத்து திரு அரங்கத்து அமுது ஓங்கும் அன்பால்	சிறந்த குணசாலியான திருவரங்கத் தமுதனார் கொழுந்து விட்டோங்கிய பக்தியினாலே
இயம்பும்	அருளிச்செய்த
கலித்துறை அந்தாதி	கட்டளைக் கலித்துறையினாலமைந்த நூற்றந்தாதியை
ஓத	அத்யயநம்செய்ய
இசை	ஸம்மதித்திருக்கக் கடவை.

* * * விஷயாந்தரங்களின் அனுபவத்தினாலுண்டாகும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் அற்பங்களென்றும் ஹேயங்களென்றும் கருதி அருவருத்து அவற்றில் நசையற்றுத் தம்மைவந்து அடிபணிகின்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளி மோக்ஷத்தைத் தந்தருள்பவராய் இப்பெரும்புகழ் பரவப் பெற்றவரான எம்பெருமானார் விஷயமாக, பகவத்-பாகவத பக்தி முதலிய மஹா குணங்கள் நிறைந்த திருவரங்கத்தமுதனார் பரமபக்தி தலையெடுத்துச் சொன்ன நூற்றந்தாதியென்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ஓதுவதற்கு நெஞ்சே! நீ இசைந்திடாய் என்கிறார். நல்வழி தீவழிகளிற் போதற்கு நெஞ்சே முதற்காரணமாதலால் அதனுடைய ஆநுகூல்யம் பெறுதற்குப் பாரிக்கின்றாரென்க.

நயம்—விஷயாந்தரங்கள். "நாணாமை நள்ளேன் **நயம்**" (முதல் திருவந்தாதி) என்றவிடத்து, **நயம்** என்பதற்கு விஷயாந்தரங்களென்று பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க. **பேரின்பம்**—சிற்றின்பமென்னவேண்டுமிடத்துப் பேரின்பமென்றது விபரீதலக்ஷணையாம் 'நல்லபாம்பு' என்னுமாபோலே. அன்றி, பேரின்பமுண்டென்று ப்ரமித்திருப்பார் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

"ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் அக்காதலளற்றழுந்தி மாயுமென்னாவியை வந்தெடுத்தானின்று" என்று இவ்வமுதனார் தாமும், [மதநகதனைர் நக்லிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயா:] என்று வேதாந்தார்யரும், [காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம்] என்று பெரிய ஜீயரும் பணித்தவை இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குச் சந்தையாக அநுஸந்தேயம்.

"...பழுதின்றி நண்ணினம்பால்" என்றும், "பழுதின்றி நண்ணிநன்பால்" என்றும் பாடபேதங்களுண்டாம். **சயம்**—ஜயம்; "நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே" என்று மீசை முறுக்கிச் சொல்லப் பண்ணுகை.

[கலித்துறையந்தாதி—] "முதற்சீர்நான்கும் வெண்டளை பிழையாக், கடையொருசீரும் விளங்காயாகி, நேர்பதினாறே நிரைபதினேழென் றோதினர் கலித்துறை யோரடிக்கெழுத்தே" என்பது, கட்டளைக் கலித்துறை யிலக்கண முணர்த்தும் ஸூத்ரமாகும். கட்டளைக் கலித்துறையில் ஒவ்வோரடிக்கும் உரிய ஐந்துசீர்களுள் முதல் நான்கும் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாவது விளங்காய்ச் சீருமாக வெண்டளை பிறழாமல் வரும். வரவே, நேரசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினாறெழுத்தும், நிரையசை முதலான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினேழெழுத்துமாகத் தானே அமையும். வெண்பாவுக்குப்போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு ஓரடியின் இறுதிச் சீரோடு அடுத்த அடியின் முதற்சீர் வெண்டளை தவறாது வரவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அந்த நியதிகொள்ளின், நிரையசை முதற் கட்டளைக் கலித்துறையெல்லாம் காய்முன் நிரைவந்து கலித்தளையாய் வெண்டளைவழுவாமாறு

காண்க. கலிநிலைத்துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் என்பவை முதலிய சிலவற்றிற்குப் போலக் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு நான்கு அடிகளும் அளவொத்து வரவேண்டுமென்னும் நியதியுமில்லை. வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலிய சிலவற்றிற்போலவே அளவொவ்வாமலே வரலாம். கட்டளைக் கலித்துறை பெரும்பாலும் ஏகாரவீற்றதும், சிறுபான்மை ஓகாரவீற்றதுமாம். இந்நூலில் எல்லாப் பாசுரங்களும் ஏகாரவீற்றனவே. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தில், ''கோலப்பகல்களிறொன்றுகற்புய்ய'' என்ற நாற்பதாம் பாசுரமொன்றே ஓகார வீற்றது. ஓகாரவீறாய் வருவதற்கு வேறு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. ஏகார வுயிரீறாகவன்றி மெய்யீறாகவந்த கட்டளைக் கலித்துறைகளும் சான்றோர் செய்யுளிற் காணப்படுகின்றன.

இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட பிரபந்தமாதலின் சொல் தொடர்நிலை, பொருள்தொடர்நிலை யென்னும் இருவகையுள் சொல் தொடர்நிலையாம். [**அந்தாதித் தொடையாவது**—முன்னின்ற பாட்டின் இறுதி எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது] இந்நூல் இறுதிச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமையுங் காண்க. ... ... *

இதுவுமது

சொல்லின் தொகைகொண் டுனதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்பரேத்து முன்னாமமெல்லா மென்றன் நாவினுள்ளே
அல்லும் பகலு மமரும்படிநல் கறுசமயம்
வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென் விண்ணப்பமே.

அறு சமயம்	அப்ராமாணிகங்களான ஆறு மதங்களையும்
வெல்லும்	கண்டித்தருளின
பரம	ஆரியரான
இராமானுச	எம்பெருமானாரே!
உனது அடி போதுக்கு	தேவரீருடையபாதாரவிந்தங்களிலே
தொண்டு செய்யும்	வாசிக கைங்கரியம் பண்ணுகிற
நல் அன்பர்	பரம பக்தர்கள்
சொல்லின் தொகை கொண்டு	சப்த ராசிகளைக் கொண்டு
ஏத்தும்	துதிக்கிற
உன் நாமம் எல்லாம்	தேவரீருடைய திருநாமங்களெல்லாம்
என்தன் நாவினுள்ளே	எனது நாவிலே
அல்லும் பகலும்	அஹோராத்ரமும்
அமரும்படி	பொருந்தியிருக்கும்படி
நல்கு	க்ருபைசெய்தருள வேணும்;
இதுவே என் விண்ணப்பம்	இவ்வளவே அடியேன் செய்யும் விஜ்ஞாபனம்.

***—கூறுஞ்சமயங்களாறுங் குலையக் குவலயத்தே வந்தருளின ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிவாரத்திலே சீலமில்லாச் சிறியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் ஈதொன்றே; அது யாதெனில்; தேவரீரிடத்துப் பரமபக்தி பூண்டவர்கள் ''தங்களன்பாரத் தமது சொல்வளத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப'' என்ற கணக்கிலே தத்தம் சக்திக்கியன்றவாறாக சப்தராசிகளை யடுக்கி தேவரீருடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவர்களன்றோ; அத்திருநாமங்கள் இடைவிடாது என் நாவிலே திகழும்படி அநுக்ரஹித்தருளவேணும்; இஃதொன்றேயாய்த்து அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனை—என்கிறார் ஒரு பக்த சிகாமணி.

தொகை என்பதற்கு ஸங்கியை என்று பொருள் கொள்ளுதலுமாம். எம்பெருமானார் விஷயமாக நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் பாடவேணுமென்று ஒரு தொகையை நெஞ்சிலேகொண்டு நல்லன்பரான அமுதனார் அருளிச்செய்த தேவரீருடைய நாம

மாலையாகிய நூற்றந்தாதிப் பிரபந்தமானது எப்போதும் என் நாவிலே பொருந்துமாறு அருளவேணும் என்றுராகவுங்கொள்க. ''எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே!, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா — பொங்குபுகழ், மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிர மனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா'' என்றதுபோலவாம். ... *

[இம்மூன்று தனியன்களே ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் வழங்குமவை; மற்றொரு தனியன் மேனாட்டில் அநுஸந்திக்கப்படுகிறதாம்; அதாவது.]

இனியென் குறைநமக் கெம்பெருமானார் திருநாமத்தால்
முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரியென்னு நுண்பொருளைக்
கனிதந்த செஞ்சொற் கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான்
புனிதன் திருவரங்கத் தமுதாகிய புண்ணியனே.

(இதன் கருத்து :—) ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே ஸங்கல்பபூர்வகமாக உலகத்தைப் படைத்து முதலிலே சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாவித்திரியை உபதேசித்தான். இவ்வமுதனார் அந்த ஸாவித்ரியின் ஸாரார்த்தத்தை யெடுத்து **இராமானுசன்** என்னுந் திருநாமத்தோடிணக்கிக் கட்டளைக் கலித்துறையிலே வைத்துத் தாம் அநுபவித்த அநுபவத்தின் பரீவாஹரூபமாக இந்நூற்றந்தாதியைப் பாடிப் பின்புள்ளாரான நமக்கும் உபகரித்தருளினார். இனி நமக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களில் ஒரு குறையுமில்லை என்பதாம். இச்செய்யுளின் முதலடியின் முடிவில் ''திருநாமத்தால்'' என்றவிடத்து, **திருப்பெயரால்** என்று பாடமிருப்பின் வெண்டளைக்குச் சேரும்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

உரையின் அவதாரிகை

ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாக்ஷரம் அதனுடைய பரம தாத்பர்யமாயும், ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய உக்தியாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும், நம் பூருவாசார்யர்களின் உபதேச பரம்பரையாலே ப்ராப்தமாயும், சேதநர்களனைவர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களின் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாயு மிருப்பது சரமபர்வ நிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தமது நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளிலே இவரை ஆச்ரயிப்பித்தருளி அவர் முகமாக உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேச ப்ராப்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார் தாம் அநவரத பாவநை பண்ணி எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டு போந்தாராய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது பக்திப் பெருங்காதலுக்குப் போக்குவீடாகப் பேசி அநுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான நிலைமை தமக்கு உண்டானமையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டையே சீரியதென்கிற பரமார்த்தத்தைச் சேதநர்கட்கு எளிதில் உணர்த்த வேணுமென்கிற க்ருபாமூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானாருடைய திவ்ய குண சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரேமத்துக்குத் தகுதியாகப் பேசுகிற பாசுரங்களாலே அவருடைய வைபவங்களை அனைவர்க்கும் வெளியிடா நின்றுகொண்டு முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கே அற்றுத்தீர்ந்த மதுரகவிகள் தமது நிஷ்டையைக் கூறும்

முகத்தாலும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் முகத்தாலும் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தை லோகத்திலே வெளியிட்டருளினதுபோல, இவர் தாமும் அவ்வகைகளாலே ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத் தக்க அர்த்தங்களையெல்லாம் மிக்க சுருக்கமும் மிக்க விரிவுமின்றி நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள்கொண்ட இத்திவ்ய ப்ரபந்த முகத்தால் அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன்* புகழ்மலிந்த
பாமன்னுமாற னடிபணிந் துய்ந்தவன்* பல்கலையோர்
தாம்மன்ன வந்த விராமானுசன் சரணாரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ* நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே. 1

நெஞ்சே!	ஓ மனமே!
பூ மன்னு மாது	தாமரைப்பூவில் பொருந்த முடையவளாயிருந்த பிராட்டி
பொருந்திய மார்பன்	அப்பூவை விட்டு வந்து பொருந்துகைக் குறுப்பான போக்யதையை யுடைய திருமார்பை யுடையனான பெருமானுடைய
புகழ் மலிந்த பா	திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ் பாசுரங்களிலே
மன்னு மாறன்	ஊற்றமுடையவரான நம்மாழ்வாருடைய
அடி பணிந்து	திருவடிகளை ஆச்ரயித்து
உய்ந்தவன்	உஜ்ஜீவித்தவரும்
பல் கலையோர் தாம் மன்ன வந்த	பலபல சாஸ்த்ரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி (இவ்வுலகில்) வந்தவதரித்தவருமான
இராமாநுசன்	எம்பெருமானாருடைய
சரண அரவிந்தம்	திருவடித் தாமரைகளை
நாம் மன்னி வாழ	நாம் ஆச்ரயித்து வாழ்வதற்குறுப்பாக
அவன் நாமங்களே	அவ்வெம்பெருமானாரது திரு நாமங்களையே
சொல்லுவோம்	ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவோம்

* * *—தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவைவிட்டு ''அகலகில்லேன் இறையும்'' என்று வந்து மிக்க விருப்பத்துடன் வஸிக்கப்பெற்ற திருமார்பை யுடையனான திருமாலினது திவ்ய குணசேஷ்டிதங்களை நிறைத்துக் கொண்டிருக்கிற திருவாய்மொழி முதலான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தொழுது ஸத்தை பெற்றவராயும், பலபல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் த்ருடாத்யவஸாயமின்றியே ஸம்சய விபர்யயங்கள்கொண்டு தடுமாறுகின்றவர்களை ஒரு நிச்சயஜ்ஞானத்திலே நிலை நிறுத்தி வாழ்விக்கவந் தவதரித்தவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை நாம் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு அவருடைய திருநாமங்களை வாயாரப் பேசுவோமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறாராயிற்று.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், பூ என்று தொடங்கினார். இச்சொல், திருச்சந்தவிருத்தத்தொடக்கத்தில் சப்த சக்தியால் மாத்திரம் மங்கலமொழியாய் நின்றது; இங்கு அர்த்த சக்தியாலும் நின்றது என்ற விசேஷம் அறியத்தக்கது. (அங்கே, பூ—பூமி.)

எம்பெருமானார்க்கு அதிசயாவஹமான வைபவங்கள் பல்லாயிரமிருந்தாலும், ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தையே அவர் தமக்குப் பெரிய வைபவமாக அத்யவஸித்திருந்தாராதலால் அவருடைய அத்யவஸாயத்துக்குப் பொருந்த **''மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்''** என்ற விசேஷணம் முற்பட்டது. இதனை யடியொற்றியே மணவாளமாமுனிகளும் [ஸ்ரீமாத வாங்க்ரிஜலஜத்வய நித்ய ஸேவாப்ரேமாவிலாசய பராங்குச பாத பக்தம்] என்று தொடங்கினார்.

பாமன்னுமாறன்—ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்த பாசுரங்களின் இனிமையைக் கண்டு தாம் அவற்றில் மிக்க ஊற்றமுடையவரா யிருந்தாரென்கிறது. ''தன்சீர் யான்கற்று மொழிபட்டோடுங் கவியமுத நுகர்ச்சியுறுமோ முழுதுமே'' என்றும், ''தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்'' என்றும், ''கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே'' என்றும் தாமே அருளிச் செய்தாரிறே. **மாறன்**—ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால் குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாருக இருந்ததனால், இவர்க்கு 'மாறன்' என்ற திருநாமமாயிற்று; வலிய வினைகட்கு மாருக இருத்தலாலும், அந்ய மதஸ்தர்களை யடக்கி-அவர்கட்கு சத்ருவாயிருத்த லாலும், பாண்டிய நாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்தபெய ரென்றலுமுண்டு.

பல்கலையோர் தாம்மன்ன—நாநா சாஸ்த்ரங்களைக்கற்று வல்லவர்களான ஆழ் வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரதிஷ்டிதராகைக்காக என்று மாம். எம்பெருமானாருடைய சரணாரவிந்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநம்—அவருடைய திரு நாமஸங்கீர்த்தநமேயாம் என்பது இப்பாசுரத்தில் வெளியாயிற்று. ... *

கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கன்* கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரை நீங்கி* குறையல் பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்ப விராமாநுசன் மிக்க சீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு* ஒன்றறியே னெனக்குற்ற பேரியல்வே. 2

கள் ஆர் பொழில் தென் அரங்கன்	தேன் நிறைந்த சோலைகளையுடைய தென் திருவரங்கத்திலே பள்ளிகொள்ளும் பெருமானுடைய	இராமாநுசன்	எம்பெருமானாருடைய
கமலம் பதங்கள்	தாமரை போன்ற திருவடிகளை	மிக்க சீலம் அல்லால்	சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர
நெஞ்சில் கொள்ளா	தமது நெஞ்சிலே வையாத	ஒன்று	வேறொன்றையும்
மனிசரை நீங்கி	மனிதர்களை விட்டொழிந்து	என் நெஞ்சு உள்ளாது	எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது;
			(இவ்வாருக)
குறையல் பிரான் அடி கீழ் விள்ளாத அன்பன்	திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டு நீங்காத பக்தியையுடையரான	எனக்கு உற்ற பேர் இயல்வு	எனக்கு ஸித்தித்ததொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு
		ஒன்று அறியேன்	ஒரு காரணத்தையும் அறிகின்றிலேன்.

***—''நெஞ்சே! சொல்லுவோமவன் நாமங்களே'' என்றவுடனே எனது ஹ்ருதயமானது அவ்விராமாநுசனுடைய சீலத்தில் ஊன்றப்பெற்ற ஆச்சரி யத்தை என்ன சொல்லுவேன்! என்று விஸ்மயப்படுகிருர். ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளை நெஞ்சாலும் நினையாத பாவிகளோடு நெடுங்காலம் பழகிக் கிடந்த என் நெஞ்சானது இன்று அப்பாவிகளோடு உறவை ஒழித்துவிட்டு, திரு மங்கையாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அநவரதம் இறைஞ்சுமவரான எம்பெருமா னாருடைய சிறந்த சீலகுண மொன்றையே சிந்தியாநின்றது; இப்படிப்பட்டதொரு பெருந்தன்மை எனக்கு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவ்வெம்பெருமானாருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷமேயொழிய வேறொன்றுண்டாக நானறிகின்றிலேன் என்றவாறு.

உடையவர்க்கு நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் பக்தியுள்ளபடியை முதற்பாட்டில் பேசினர்; ''மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற அவதரித்த'' என்றபடி அவ்வாழ்வாருடைய தமிழ் வேதத்திற்கு அங்கமாக ஆறு

சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீஸ்வாமியின் நிழலிலேயே ஒதுங்கி வர்த்தித்து வந்தேன். ஸ்ரீஸ்வாமி ஒரு க்ஷணகாலமும் அசலாமலும் பிறரோடு பேசாமலும் ஓரெழுத்துத் தப்பாமலும் கம்பீரத்வனியோடு இயல்ஸேவித்தழகை முதன்முதலாக அங்கு அநுபவிக்கப் பெற்றேன். அது முதலாக அடியேன் ஸ்ரீஸ்வாமியோடு அடிக்கடி நெருங்கி வார்த்தையாடும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

அடுத்த ஸந்தர்ப்பம் விஜ்ஞாபிக்கக் கேளீர்; பதினைந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாராயணபுரம் வைரமுடியுத்ஸவம் ஸேவிக்க அங்கு விடைகொண்டிருந்தேன். அவ்விடத்தில் தினப்படியாக யாகசாலையில் திருவாய்மொழி ஸேவை நடைபெறுவது வழக்கம். ஸ்ரீஸ்வாமி தமது திருத்தம்பியாருடன் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஸமாப்தி ஸமயத்தில் அடியேன் அங்கு விடைகொண்டேன்; பரமகம்பீரமான திருமிடற்றோசையைப் பத்தெட்டு நிமிஷம் கேட்டு உள்ளமுருகப் பெற்றேன். அன்று ஸ்வாமியோடு கூடவே திருமாளிகைக்கு விடைகொண்டு நெடும்போது வார்த்தையாட நேர்ந்தது. அப்போது அடியேனுக்குண்டான ஆனந்தத்தை என்னவென்று எழுதுவேன்? அற்புதம்! அற்புதம்!! என்னலாமத்தனை.

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கண்ணபுரப் பதிகத்தில் (8-1) *கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரம்* என்பது முதற்பாசுரத்தில் சர்கை. குலசேகராழ்வார் (பெருமாள் திருமொழியில்) *கலைவலவர் தாம் வாழுங்கணபுரம்* என்றருளிச் செய்கிறார்; அதிற்காட்டிலும் *கலையிலங்குமொழியாளர் கண்ணபுரம்* என்பதில் சீரிய சுவையுள்ளது. மொழிகளில் கலையிலங்குமாம்; ஏதேனுமொருவார்த்தை பேசினாலும் அதிலும் ஶாஸ்த்ரார்த்தம் விளங்குமாம். காய்கறி விற்பவர்களோடு பேசினாலும் 'கலைவலவர் வல்லவர் இவர்' என்று தோன்ற நிற்குமாம். அந்தப் பாசுரம் அடியேனுக்கு நினைவுக்கு வரும்படி அன்று ஸ்ரீஸ்வாமி வார்த்தையாடியருளினது இன்று போலுள்ளது. பரமரஸிகர்! பரமரஸிகர்!!

[illegible]..ஸமீபத்தில் இரண்டுமூன்று ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் நம் தேவப் பெருமாளுக்கு மாசி மாதத்தில் தென்னேரியில் நடைபெறும் தெப்பவுத்ஸவத் திற்கு அடியேன் விடைகொண்டிருந்தபோது, அகரத்தில் ஒரு திருமாளிகையில் ஸ்ரீஸ்வாமியோடு ஒருமணிகாலம் வார்த்தையாட நேர்ந்தது. அப்போது ஸ்ரீஸ்வா[illegible] ஸன்னிதியில் ஒன்று ப்ரார்த்தித்தேன். "தேவப்பெருமாளுடைய இயல் கோஷ்டிக்கு தேவரீருடைய திருத்தம்பியார் நியமேந எழுந்தருளுகிறார்; அப்படியே தேவரீரும் ஸ்ரீகாஞ்சியில் எழுந்தருளியிருக்கிற நாட்களில் அவசியம் எழுந்தருளவேணும்" என்று அப்போது ஸ்ரீஸ்வாமி 'ராகப்ராப்தமானது தானே வைதமானால் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே" என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸாதித்தருளி "அப்படியேயாகிறது" என்று திருவுள்ளமுவந்து ஸாதித்து, தேவப்பெருமாளுக்கு அடுத்த[illegible]டந்த தவனவுத்ஸவம் மூன்று நாட்களிலும் இடைவிடாது இயல் கோஷ்டியை அலங்கரித்து அனைவரையும் உகப்பித்தருளினார். அந்த பாக்கியம் அடிக்கடி நேருமென்று ஆசைகொண்டிருந் தேன். அந்தோ! இழந்தேன். உலகமிழந்தது.

[ப்ராஸங்கிகமொன்று.] இத்தகைய வைபவம் பொலிந்த மஹாஸ்வாமியின் சரம கைங்கர்யங்களில் அடியேன் பூர்த்தியாக அந்வயித்திருக்க வேண்டியவன். ஆனாலும் அஶக்தியின் மிகுதியினால் 'உபந்யாஸஸதஸ்ஸுக்கு மட்டுமே அந்வயிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். இதுதன்னைப் பெரிய அக்ருத்யகரணமாக எண்ணின ஒருவர் (அல்லது சிலர் சேர்ந்தோ) மொட்டைக் கடிதமொன்று (போஸ்டு மூல மாக)விடுத்திருப்பது அவர்கள் தம்முடைய தௌர்ப்பாக்யத்தையே காட்டி நிற்கும்.

ஸ்ரீஸ்வாமியின் புகழ் என்றுமொன்று மெங்கணு மோங்கும்.

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வுரைகள்,
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த ,,
4. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ,,
3. ஆழ்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்,
5. இதிஹாஸ புராண சரித்திர ,,
6. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க ,,
7. வேதாந்தப் பொருள் விளக்க ,,
8. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க ,,
9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
10. லோகாபிராம உபன்யாஸ நூல்கள்
11. பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்
12. உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய நூல்கள்
13. வடமொழி நூல் திரள்கள்,
14. ஹிந்தீ பாஷையில் நூல்கள்
15. தெலுங்கு பாஷையில் ,,
16. பூர்வாசார்ய க்ரந்த வெளியீடுகள்

விரிவான கியாடலாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க.

சந்தாப்பணம் M. O. செய்பவர்கள்
Editor, GRANTHAMALA, Kancheepuram-631503
என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:
P. B. ANNANGARACHARYA,
KANCHIPURAM. Pin Code-631503

To
Sriman / Srimathi
P.A. Tiruvenkatachary,
690 16, M.M. Sannidhi Street,
Sriperumbudur

SRIPERUMBUDUR

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Sathgrantha Prakasana Sabha,
Printed by E. Devarajan at Sri Kamakshi Press, 44-C, T. K. Nambi St.,
Kancheepuram-3.